

વાંચીને વીંધેડી થાવ.

સુરજી વિલાસ.

એટલે

પુજ્ય સાહેબ શ્રી ૭ કુમરશી સ્વામીના
શંઘાડાનાં ગાદીધર માહા પુરૂષ દેવજી
સ્વામી પ્રત્યે બનાવેલી કવિતા.

રચનાર.

માં. અમરચંદ ભવાન મેગણીવાળા.

દોહરો.

પાપી ગુરુનો પ્રેમરસ, પાપી ગુરુનું જ્ઞાન;
પાપી દયા પ્રસાદીને, પાપી ધર્મ રસપાન.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

માં. કપુરચંદ ભવાન બુકસેલર.

મેગણીવાળા.

અમદાવાદ.

પાનકારનેનાકે ધાંચીની વાડીમાં “ એંગ્લો વર્નાક્યુલર
પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ ” માં નથુભાઈ રતનચંદે છાપી.

સંવત. ૧૯૪૬

સને ૧૮૯૦.

સરેલી સુખડી ને કમ્બળી ખાવ.

સોધુ ભાડું ને સીધેશ્વર ભવ.

અમીલકંતલા ગણેશુ દેવે ગાવ.

અર્પણપત્રીકા.

આપણા જૈનધર્મમાં ચાર તીર્થ કહ્યાં છે
સાધુ, સાધવી, શ્રાવકને, શ્રાવીકા, એ ચાર તીર્થ
સીવાય બીજાં તીર્થ નથી તે સાસ્ત્રે કહ્યાં છે તેવાં
ને તેથી ઉત્તમ કોઈને નહીં ધારતાં આ લઘુ
ગ્રંથ હું ઘણા આદરમાન અને સત્કાર પૂર્વ તે-
તેઓને અર્પણ કરું છું માટે કીર્તી કરી સ્વીકારશે.

હું છું આપનો હુમેશનો તાબેધાર.
સેવક. અમરચંદ લલાન. મેંગણી.

સુરજી વિલાસ.

વંદનાષ્ટક. દેશી બનજારાની.

- હું જાઉં તમપર બલીહારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી;
મહા મોહનો પાસ તોડાવો, ભવ બંધનથી છોડાવો;
બહુ બોધીક છો શ્રદ્ધાચારિ, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૧
- કરું વંદના બે કરજોડી, વળી માન દેહનું મોડી;
બાહુ તીખુનો ત્રણ વારિ, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૨
- હું અપરાધીરે અભાગી, મુને લુપ્ત બનતી લાગી;
હજો કૃપા સદાય તમારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૩
- રહ્યા પાપ થકી ગુરૂ દુરે, વશી દયા તમારે હરે;
તમે તજ્યાં કુટુંબ પરીવારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૪
- થયો સફળ દીનનો આજો, મુને મળ્યા માહા મુનીરાજો;
ઠીક થયા વળિ દેહારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૫
- કરે સ્વાસ્થની સહુ પ્રીતી, તે તજી ગુરૂજી રીતી;
પરમાસ્થના ઉપગારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી.
- ગુરૂ જ્યાં તમે વિચારો છો, બહુ જીવને બોધ કરો છો;
છોડાવો અધની ચારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૮
- આ અમરચંદની અરજી, ધરો ધ્યાન મધ્યે ગુરૂજી;
અતિ વિવેકીને આચારી, આ વંદના છે ગુરૂ મારી. ૭

દાહરા.

ગુરૂ ગ્યાની ધ્યાની સદા, નીરમાની ગુરૂ રાજ;
 ગુરૂ તણા ગુણુ વરણુતાં, સુધરે સધળાં કાજ. ૧
 મહીમા અપરમપાર તે, ગુરૂ તણો જગ માય;
 સમરથ વરણુવી નવ શકે, મુજથી કેમ ગણાય. ૨

ઢાળ ૨ જી. ગુરૂ મહીમા વર્ણન.

(સુણો દીક્ષી તપ્ત ધરનાર ક્ષત્રી કલંક કેમ લેસરે.) એ રાગ.
 તમે માનો વચન મહારાજ, ગુરૂ ગુણુવંતારે;
 અમે કર જોડી કહીયેં આજ, ગુરૂ ગુણુવંતારે. ૧
 એમ સાધ મારગ છે કઠિણ, ગુરૂ ગુણુવંતારે;
 તેતો નવ સમજે મતિ હીણ, ગુરૂ ગુણુવંતારે. ૨
 જ્યાં જાઓ તીયાં કરવો છે બોધ, ગુરૂ ગુણુવંતારે,
 નથી તમારે તો વૈર વિરોધ, ગુરૂ ગુણુવંતારે. ૩
 કરો સખળને રવામી અખળ, ગુરૂ ગુણુવંતારે;
 જેવું વધી મયું વિસેસ પ્રખળ, ગુરૂ ગુણુવંતારે. ૪
 થસે ધરમનો લાભ વિશેષ, ગુરૂ ગુણુવંતારે;
 અમે દરશન કીજ્યેં હમેશ, ગુરૂ ગુણુવંતારે. ૫
 યઈએ દેશના સુણી દીંગમુંઢ, ગુરૂ ગુણુવંતારે;
 જેમાં અરથ રહ્યા અતી ગુઢ, ગુરૂ ગુણુવંતારે. ૬
 જેમ અમીરસ કેરી હોય ખાણ, ગુરૂ ગુણુવંતારે;
 એવી સંભળાવો છો શુભવાણ, ગુરૂ ગુણુવંતારે; ૭
 અન્યમત કેરા મળે છે અપાર, ગુરૂ ગુણુવંતારે.

તે તો કહેછે જ્યજ્યકાર, ગુરુ ગુણવંતારે;	૯
સુણો હરણ હાથીને પતંગ, ગુરુ ગુણવંતારે.	
મધુકર મીન મન ઉછરંગ, ગુરુ ગુણવંતારે	૯
એક એક પ્રમાદે મરે જેમ, ગુરુ ગુણવંતારે.	
રાખે પાંચ તેનું થાયે કેમ, ગુરુ ગુણવંતારે;	૧૦
એક પ્રમાદ સહન નવી થાય, ગુરુ ગુણવંતારે;	
તમે પાંચેને વશતો કીધાય, ગુરુ ગુણવંતારે.	૧૧
એવો મહામંત્ર રાખો આપ, ગુરુ ગુણવંતારે;	
તથી તમને ન વળગે પાપ, ગુરુ ગુણવંતારે;	૧૨
પક્ષા નિયમ પાળો છો જાવજીવ, ગુરુ ગુણવંતારે;	
તેને પુન્યે મળશે પદ શીવ, ગુરુ ગુણવંતારે.	૧૩
બુદ્ધિ તમારી છે ઉરણુ નાભ, ગુરુ ગુણવંતારે;	
તુમ દરસનનો લેએ લાભ, ગુરુ ગુણવંતારે	૧૪
એવી વચનમાં ગુંથણી ગુંથાય, ગુરુ ગુણવંતારે;	
જેના અરથ અતેક ગણાય, ગુરુ ગુણવંતારે.	૧૫
માનો સુર ઇન્દુ કેરૂ વચન, ગુરુ ગુણવંતારે.	
હુતો વશ થયો પુત્ર મન તન, ગુરુ ગુણવંતારે;	૧૬

સંવત ૧૯૪૪ ની સાલનું ચોમાસું ગોંડલનું
તેનું વર્ણન.

ઢાઢ ૨ જી. દેશી બનજારાની.

ક્યાં સુખ સંસારી ખારાં, સુરુ સ્વામી સુર પ્યારા

તમે તરણુ તારણુ મુનીરાજ, સીધ થાય અમારાં કાજ.
 અમે ગુણુ ગાર્હ્યે તમારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧.
 ગુરૂ આપ તણાં દરસન, અમને લાગે પરસન,
 વીકટ મગ વીચર નારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૨
 તમે સમરથ છો ગુરૂ દેવા, હું કરું તમારી સેવા.
 અમે રૈએ ન તમથી ન્યારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા ૩
 ગુરૂ દેવ અનેકજ દીકા, તમ સમ કોય ન લાગે મીકા.
 બહુ કઠિણુ તમારા ધારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૪
 ગુરૂ પાંચ મહાવ્રત જેહ, તે પાળો નીઃસદેહ;
 બહુ જ્ઞાન ગુણુ ભંડારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૫
 ગુરૂ છકાય જીવની ધાત, તે સ્વપ્નામાં નહી વાત;
 સત ભય અઠ મદ હણુનારા; સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૬
 નવ વીધનું જે બ્રહ્મચર્ય, તે પાળો છો ધરી ધૈર્ય;
 દશ વીધ (જતી) ધર્મ ધરનારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂજી; પ્યારા. ૭
 એકાદશ પડીમા જેહ, વળી આવકાળી છે તેહ;
 તેનું જાણુપણું કરનારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૮
 દ્વાદશ બીખુ પડીમા જેહ, ગુરૂ જાણો છો વળી તેહ;
 સત્તર બેદે (સયંમ) પાળનારા. સુરજ સ્વામી. ગુરૂ પ્યારા. ૧
 ગુરૂ જ્ઞાનતણા ભંડાર, નેહું નમીયે આવાર;
 રહો દુનીયાંથી વળી ન્યારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૦
 ગુરૂ જ્ઞાન તણા છો દરિયા, લોચન કરૂણાયે ભરીયા;
 તમે કર્યા ધરમ વધારા, સુરજ સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૧
 ગુરૂ તમે બહુ ઉપગારી, તમે તાર્યાં અતિ નરનારી;

બહુ જીવને સુખ દેનારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૨
 મદમચ્છરને જે મમતા, તેથી દુરે જઈ બમતા;
 બહુ કર્મ તમે નીવાર્યા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૩
 ગુરૂ સંતોષમાં છે ચારી, વળી સમતા છે બહુ પ્યારી;
 બય મરણ નહીં ધરનારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૪
 દરસન દીઠે સુખ થાય, દુઃખ દુરે સહુ પળાય;
 આયુષ્યને બોધવનારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા; ૧૫
 ગુરૂ આપ સરવથી મોટા, તમે તજ્યા પ્રપંચજ ખોટા;
 મધ્યચંદ પરખદા તારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૬
 ગાળે ખુશી રહે મોર, જેમ ચંદ્ર અને ચક્રાર;
 જલજ જલે નહીં ન્યારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૭
 ગુરૂ ગોંડલપુર ચોમાસ, તમે વસ્યા કરીને વાસ;
 વળી સરવ થકી ગુણુ સારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૮
 સુરઈદુ કેછે આજ, તમે મોટા છો મહારાજ
 ગુરૂ નીરાધાર આધારા, સુરજી સ્વામી ગુરૂ પ્યારા. ૧૯

દોહરા.

ગુરૂજી ગોંડલપુરમાં, રહ્યા આપ ચોમાસ;
 સહુ શ્રાવકને અંતરે, વાધ્યો અતિ હુલાસ. ૧
 ધર્મ વધારા બહુ કર્યા, બોધ કરીને ખેસ;
 કીરતી અતિ જામિ રહી, દેશ અને વિદેશ. ૨
 પુરણ પુન્યે પામીએ, તુમ દરસનનો લાભ;
 વચન સુધારસ પેખિયે, જ્યમ કરે હરણુ નાભ. ૩

(૧૦)

તા. ૧૦ નવેમ્બર સને ૧૮૮૭ ને રોજ ગુરૂ સાહેબ
મેંગણી પધાર્યા તે વખતે બનાવેલી કવિતા.

ઢાઢ રૂ જી. બૂજરાજ કૂંજબિહારી ઇ દેશી.

મુની સુરજ મનોહર ખ્યારા; (૨)

અમે રૂંચે ન તમથી ન્યારા રે. મુની સુરજ ૧

વળી સરવ થકી ગુણુ સારા; (૨)

સંગ સોહે રૂડા અણુગારા રે. મુની સુરજ ૨

તમે પાંચ માહાવૃત ધારી; (૨)

ગુરૂ તમપર જાડે બલીહારી રે. મુની સુરજ ૨

સંજમ પાળો બહુ વીધી; (૨)

જ્યાં વસો ત્યાં નવનીધી રે. મુની સુરજ ૩

વંદનાએ શ્રાવક આવે; (૨)

તે તો ભાવ અધિક બતલાવે રે. મુની સુરજ ૪

અતિ આનંદ અંતર પામી; (૨)

કહું તમ ગરજે સીર નામી રે. મુની સુરજ ૬

તમે મેંગણીપુર પધાર્યા; (૨)

ભાગ્ય ઉદે થયાંજ અમારાં રે. મુની સુરજ ૭

સહુ શ્રાવકતું છે કેવું; (૨)

ધીર વાસ કરી હવે રેવું રે. મુની સુરજ ૮

આ અમરચંદની અરજ; (૨)

તમે ઉરમાં ધરોતે ગુરૂરે. મુની સુરજ ૯

कछी अथवा जाडेजी भाषा. दोहा.

माडु मेंगणी गोठजा, अेडी चुंदा घाल.

अच्या मुनी डेवजी, सभे हुंदा न्याल. १

अर्थ—मेगणीना भायूस अेग वातो करे छे के दे-
वछे स्वामी पधार्या तेथी गधां न्हाल थया. १

चोरी वेंदो रंभ के, डीयो सोय जो डान;

अेडा दूनियांदारि में, माडु वे मस्तान. २

अर्थ—ने अेवो भोध करे छे के रांप चोरी न्छने सोयनुं
दान आपे अेवा आ दुनीआभां धणु भायुसे मस्तान छे. २

हाळ ४ थी. राग काफी.

कोडीनार मारिवीयो ओखाजो वाघेर कोडीनार मारीवीयो.

अथ वावाला श्री भाखावीर अे देशी.

वावा आंजो ग्यान, सुरजी बावा वावा आंजो ग्यान;

चार साधु जो संग गीनीचे, धरे खार्वांद जो ध्यान. सु. १

नंदडा मंदडा माडु गीनीचे, बनायो बावा जो ब्यान. सु. २

दूनियांची हकडी घालन, मुजे अदल फकीरी जो लग्गो ध्यान. सु. ३

पंझ सुमति त्रेगुपति जाडवे, जेडो तरार रखांदी म्यान. सु. ४

સિધાન્તચી હળે ઘાલીયાં ચોંદો, સજી દૂનીયાં મુલી વે માન.સુ.૧
 દયા જો મારગ કલેજે લગીયો, વે સાટે તજે આંજી જાન.સુ.૬
 માંવીર ચો હળે મારગ ગીનીચે, મન મેં હુંદા ગુલતાન. સુ.૭
 અમરચંદ ચે આંજે નારિચે છડી ઢીનો સેતાન. સુ.૮

સોરઠા.

પ્યારા હુંદા પુજ, છાતીમે લગીયા અચી;
 કહેં હજુર અતુંજ, મુકે ગ્યાનકી ઘાલ ચો. ૧

અર્થ—હે પુજ તમે મુને બહુ પ્યારા છે તમારી
 પાસે ક્યારે આવું કે મુને જ્ઞાન સંભળાવે. ૧

પીયો જંદર મેંધાંજ એડો મેડો માડુ જો;
 વલ્લત હુંદે વેંદાજ, વડિ ઘાલ ચોંદા કૂરો. ૨

ટીકા—જેમ ધંટીના ગાળામાં દાણા રહે છે તેવે।
 માણસનો મેળો છે તે જેમ જેનો વારો આવે તેમ બધ
 છે એમાં શું મોટી વાત કરવી.

ઢીનકર મુની ઢેવજી, આંજો નેડો ઊર લગ્યો,
 સમે ઘાલ સચીજ, અચી ચોંદો હજુરમેં. ૩

હે સૂર્ય સમાન દેવજી મુની તમારો સ્નેહ મુને લાગ્યો।

છે એ બધી વાતો સાચી પણ આપની હજુરમાં આવીને
કહીશ. ૪

હકડી નંદી ઘાલ, મુની ચોંદા મથો કૂટી;
માનવી મહે બીહાલ, જુઠી દૂનિયાંદારીમેં. ૪

એક નાની સરખી વાત સાધુ જનો વારે વારે મા-
યા કુટીને કહે છે કે આ દુનીયાનો ખોટો ખેલ છે. તેમાં
કેવાં માનવી ખુશાર મળે છે.

આજક રિંદાં કાલ, ઉમર એહી અચીપઈ;
હકડિ મોહજી જાલ, અંખો થઈ વઢગીપીયો. ૫

આજ કાલ કરતાં આઠવી ઉમર થઈ ગઈ ને એક
મોહની ભળમાં આંધળાં થઈને વળગી પડ્યાં છે.

લકાઈ છઢીન રીયેત, હેત ઘાલ હકાડિ નંદો;
દબી રસેલી અચેત, જેહિ બાસ કસ્તુરિજી. ૭

સ્નેહની વાત નાની અથવા મોટી છાતિ સખી રેતી
નથી જેમકે કસ્તુરી દાટી હોય તોપણ બાસ દાખી રહે
નહીં. ૭

સવાયો.

સાધ સુનો હકડી મુજી ઘાલજ, ઘાલમેં તાલ અચી પીયો નંદા
નેહો લગો ઇન ચે આઝ નાંરતે, અભિમાન ચો છાહિયરંડો.
જેહો વેપારિ વડો લામ નારિચે સેળો છાહિડેન છહત કંહો;

एडो असांजो जीव आंइचे पर दूनीयां नारिदी चोदीवी गंडे

અથ—હે પુજ એક મારી વાત સાંભળો તેવાતમાં
નાનો તાલ છે જેનો મુને સ્નેહ લાગ્યો છે તેને હું દેખું છું
અમીમાનરૂપી એરડો છોડીને જેમ વેપારી મોટો લાભ
મજે તે જોઈને ખાવું છોડી છીએ પણ હાથમાંથી કાંટો
છોડતો નથી તેમ અમારો જીવ તમારા પ્યાર સાથે જોડી
રહીઓ છે તે દુનીયાં દેખે તો ગાંડો કહે.

ढाळ ५ मी.

गोडलना श्रावकनी वीनंती. मंगणी मुकामे

मै मारां कालनां रे, खाटां केम पीसो माराज एराग.

પધારીયે માહારાજ ગોંડલ પધારિયે માહારાજ,
આપને શરીરે ઠીક નથી તે, માટે કહું કરજોડ;
પુજ્ય પધારો પ્રીત કરીને (૨) પુરો મનના કોડ. ગોંડલ.
આગળ રસ્તો ઠીક નથી વરી, આવડું થયું માહારાજ;
સાધનો મારગ કઠિણ ધણોને (૨) નથી સડક કે પાળ. ગોંડલ. ૨
ગાડે ઘોડે તો ખેસાય નહીંને પંથ અડવાણે પાય;
વાનાદરદથી હેરાન થાવું (૨) વળી કળતર બહુ થાય. ગોંડલ. ૪
નજીક ખીજે થાનક છે નહી, ત્યાં કરશે થીર વાસ;
આપ પરિસાસહો ખરા પણ (૨) અમે રહીએ ઉદાસ. ગોંડલ. ૫
અહાર પાણીની અડચણ પોંચે, એસડ ક્યાંથી મળશે;

(૧૫)

આંહી બેઠા અમે વાતો કરીયે, (૨) ગોંડલ સૌ ટળવળસે. ગો.
મેગણીથી દુર માકુદ રાખો, તોજ ધણું સારું;
આ સાતા સુણી આપ હજુરે, (૨) આવ્યા છીએ તે સારું. ગો. ૬
સહુની વતી સુરઈદુ કે, સાચું કહું છું આજ;
મન માને ત્યાં પધારશો પણ (૨) માનો કહું માદારાજ. ગો. ૭

દાહરો.

સામ વાધ ખોડા દમા, કુરજીને સુળચંદ;
કર જોડી કહે પુજ્યજી, પધારિએ સુખકંદ. ૧
બોધો પ્રીત વધી ધણી, ગુરૂપર અપરમ પાર;
વેગે વર્ણન તે કરું, ગુણુઓ સહુ નરનાર. ૨

ઢાલ દ ઠી.

કૂબરીને જાદૂ ઢારા ઇ રાગ.

હરી લીયો મને મેરોરે, ગુરૂ હરી લીયો મન મેરો;
મેં રહું ન તુજસેં અનેરોરે, ગુરૂ હરી ૦ ૧
અછી અછી બખીઆં, લગી મેરી છતીઆં;
નીરખુ હમેશ તેરો અહેરોરે. ગુરૂ હરી ૮ ૨
અરિહંતકો એક સાસન લીનો;
વહ બાંગત બવકો ફેરોરે. ગુરૂ હરી ૦ ૩
ગુરૂ દીવાકર દુનીઆં મેં શીરતે;
ઢારત પાપ અંધોરોરે. ગુરૂ હરી ૦ ૪

(૧૬)

બવ દધી મેં હમ પ્રાણી કુખત હે;
 વાકુસીખા પકડકર ટેરોરે. ગુર હરી૦ ૫
 સુર ઈન્દુ કરબેરી કહતહે,
 મેતો માતું ન દેવ અનેરેરે. ૧

ઢાહરા.

વખાણમાં એમ વાંચીયું, મુની કરે નહી પાપ;
 એ સૂણીને મનમાં થયો, મુજને અતી પરિતાપ. ૧
 ગુરજ પાપ કરે નહી, પણ કીધી પંચધાત;
 પાપ કર્યે પદ પામીઆ, કહું તેહની વાત. ૨
 પાપ કરે સુખ થાય છે, પાપ કરે ગંભીર,
 પાપ કરે દુખ જાય છે, ગુરજ સામ સધીર. ૩

ઢાલ ૭ મી.

રાગ ઉપર પ્રમાણે.

પાપ કયુ નહી કીનોરે, ગુર પાપ કયુ નહી કીનો;
 પંચ ધાત અપને કરકીની,
 તખ કહુ ડર નહી લીનો રે. ગુર પાપ૦
 એક કુનાશ દુસરેકુ વનહી;
 તીસરે કુનખ ઐસેતીનો રે. ગુર પાપ૦
 ચોથેકુ હુકડા એકકુ મુઝાએ;
 ઐસે કૃત કીયો હીનો રે. ગુર પાપ૦
 મોહ અમીરકા નાસ કીઓ વુમ;

(૧૭)

કામકો વનહી મેં દીનો રે. ગુરૂ પાપ૦ ૪

લોભનકો ગલે નખ ખીઠાકર,

પ્રાણ હરીવાકો લીનો રે. ગુરૂ પાપ૦ ૫

કોધનકોં દુકડા કર ડારે;

મદકો મુઝાએ તત છીનો રે. ગુરૂ પાપ૦ ૬

સુર ઈન્દુ સોઝે નાસ કીયો તખ;

આતમ ગ્યાનમેં ચીનો રે. ગુરૂ પાપ૦ ૭

દાહરા.

પ્રીત કરીને પરવરે, વિગતે મુનીરાજ;

મુખમય થાનક હોય પણુ, કરે પલકમાં તાજ. ૧

ગ્વવાતું જીભે કહો, અમે થૈએ ઉદાસ;

પણુ સાધુને નવ ખાપે, વસવું એકજ વાસ. ૨

ઢાઢ ૮ મી.

માહારાજ શ્રી ચારઠણા સહીત મેગળીથી ઉઠયા તે વગ્વંતે

કહેલી હોરી અથવા શામરામત ડારો પીચકારી ઇ રાગ.

સુણો મુની દેવજી વચન હમારં, વચન હમારં. સુણો મુની દેઃ-

આજે આપ આંહીથી પધારો, તે નવી લાગે સારં,

કરજોડીને વીનતી કરીયે, માનો ગુરૂ અમારં;

તમ વીણુ લાગે ખારં, સુણો મુની દેવજી વચન હમારં. ૧

વીહાર કરવા પરિષા ખમવા, તે તમને બહું ખ્યારં;

શ્રદ્ધ વયે તે વસમા લાગે, હવે રાખો તો ઘણું સારં;

(૧૮)

માનો મુની ઉપકાર, સુણો મુની દેવજી વચન હમાર. ૨
 જોમ કરતાં જો નવ માનો તો. ધાર્યું કરોને તમાર,
 ભગા મુનીને બલામણુ દૈએ, વચન કહીને ચાર;
 રદાણુ કરસે તમાર, સુણો મુની દેવજી વચન હમાર. ૩
 મોહનજી તમને મળીને કૈએ, જીવ દયા ઉપગાર,
 વહી વંચાપુજ્યજીની કરજો, મુખથી કહો ન અકાર;
 તરણુ અને છે તાર, સુણો મુની દેવજી વચન હમાર. ૪
 આહારમાં અડચણુ આવવા ન દેવી, માંડણુજી મન વાર,
 સારી રીતે તમે સાથે રહીને, સાચવો ગુર સીરદાર;
 વધ વયેં કરે છે વીહાર. સુણો મુની દેવજી વચન હમાર. ૫
 જનદેવજી બહુ જુગતી કરીને, નીરની કરજો સંભાર,
 દીન જનો અમેં અરદાસ કરીએ, સદગતીના છે ખાર;
 અમરચંદને પ્યાર, સુણો મુની દેવજી વચન હમાર. ૬

દોહરા.

પુરતણાં નરનારિયો, શ્રાવકને મીયાત.
 તે સહુને સમજવીને ભાંગી મનની બ્રાંત; ૧
 અમે ઉદાશી થઈ રહ્યા, પરવરીયા તે પંથ;
 લેસ લુખ્યાએ કદિ, એ તો વીર મહાંત. ૨

પદ ૯ મું.

વિહાર કરિ સાગળવે ગયા તે વચત કહેલ તે સ્વાલ.
 જીનેરામકો નામ સુધાર લીયો, તીન કે જમરાજ કહાડ રહે. એ રાગ.
 મુની દેવજી તમ ચરણે નમીએ,

જેમ દુરગતીમાંજ નહીં ભગીએ? ટક.

તુમ દરસનથી ગુરૂ પાપ ટળે, (૨),

એમ સાસ્ત્રજ સાખ પુરેજ ખરી;

ગુરૂ સંધ મધ્યે તમે કીઠમણી,

એમ સાધ બધા કહે છે ઉચરી. મુતી. ૧

કરણા મય લોચન તો નીરખી,

વંદના કરીએ હરખેજ કરી;

વીનય થકી વશ કીધી દૂનીઆં,

વળિ હિડો છો હૈએજ ડરી. મુતી. ૨

મદ મચ્છર મમતાને માયા,

તે ઉર થકી તમે દુર કરી;

સારી સીધાંતની દેશના દો છો,

નવ પાપના પંથ વિશેજ ગરી. મુતી. ૩

વિતરાગ તણે પંથે વીચરિ,

ગુણ શાંતી સદા ઉર માંહિ ઠરી;

સાધાવ્યા સાગણુવામાં,

સુરઈન્દુ કહે ઉર હરખ ભરી. મુતી. ૪

દોહરા.

અડગ રહીને એક મન, ધરે ધર્મનું ધ્યાન;

સત્ય ન મુકે તે કદી, આવે જો અવસાન. ૧

સાર નથી સંસારમાં, જ્યાં ત્યાં વાતો થાય,

પણ મેં કરિયું પારખું, શાર ખરો જગમાંય. ૨

ઢાલ ૧૦ મી.

ઢાલ વંચાતી વચ્ચે કહેલી. રાગ બનજારો.

કરો ધરમ -હૃદયમાં પ્યારો, એ સાર જગતમાં સારો. ૧
 એવીજ તીરથંકર જોવા, થયા આ અવની પરજોવા;
 નત સાધાંતના વિચારો, એ સાર જગતમાં સારો.
 જ્યાં હીંસા લાંથી ડરવું, સહુ જીવને વસંતુ મરવું;
 કરો ચીત થકી કરારો, એ સાર જગતમાં સારો. ૨
 ને જ્ઞાન થકી વિચારી, આ સંપત્તી સરવ જનારો;
 તમે દુર કરો વિકારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૩
 શબ્દરૂપ રસને ગંધ, થયો સ્પર્શમાં તું અધિ;
 તે સ્નેહ તજે ને ચારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૪
 ગન તેર કાઢ્યા માંદિ, તે જુકિ રહ્યું છે ત્યાંહી;
 એ દુર તમે નીવારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૫
 ને કામ લોભને ક્રોધ, ગદ મોહ મોટા જોધ;
 કર દુર ગ્રહી શાંન્તીમ પારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૬
 કર મુનીવરની મીઠાઈ, દે સુમતિ મારો બતાઈ;
 ને ઉમરવાનો ચારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૭
 મન વશ કરવું એ સાચું, તે વીના બધું એ કાચું;
 દુરગતીના દમે ચોવારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૮
 મન વશ વિના જો જોવું, તે હાલું નીર વલોવું;
 લહો ક્ષમા ખડગ હથીયારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૯
 જો સત્ય લડાએ લડવું, તો પાછું ડગ નહીં મરવું;

લહી મન વસના તોખારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૧૦
 હે સદ ગુરુ શબ્દ લગામ, પુરી કરશે તુજ હામ;
 કર ધૈર્ય ઢાલ તો ધારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૧૧
 ધરિ ધર્મ કેશરીયો જામો, દીયો રણ મધ્યે જઈ ધામો;
 ચારિ કર્મનાં માન ઉતારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૧૨
 નથી કાપર નરનું કામ, છે સુર તણો સંચામ;
 પાછું હટવું ન વીચારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૧૩
 સુખ સુરર્ષન્દુનું કેવું, તમે ઉરમાં ધરજો એવું;
 બહુ જીવને જો ઉમારો, છે સાર જગતમાં સારો. ૧૪

દોહરા.

સુર અસુરને દેવતા, આ અવનીપર સર્વ;
 સુખ મારગ જે સંચર્યા, મનનો મુકી ગર્વ.
 વાસુદેવ અને વળી, ચક્રીવ્રત જે રાય;
 આ અવનીમાં એ થયા, જો જો જગ રચનાય, ૨

ચોઢાઢીયું દોહરા.

આ અવનીમાં જીવ તું, આળ્યો વાર અનંત;
 મોહ મટાડી વિશ્વથી, ભજ મન તું ભગવંત; ૧
 ગુરુપદ પંકજને નમું, કર જોડી કર શેવ;
 અરજી ઉરમાં ધારજો, દયા ધરીને દેવ. ૨
 મતિ ગતિ વીણુ રચના કરું, મનનો મરગ વિચાર;
 જે ઉગ્યું મુજ અંતરે, તે કહું છું આ વાર. ૩
 શ્રાવક સહુની વીનતી માનોને માહારાજ;
 થીર વાસુ ઠેરવવા, અરજ કરું છું આજ. ૪

દેસી એવંતિ કૂમારજી ઢીલના પહેલી.

વિનતિ માતેને માહારાજ, રહી જાઓ થીર વાસુ,
 ધણા પરિસા ધડપણ મધ્યે ને, ખમવા છે દુખદાર્ઠ;
 કાયા કરમાં રહે નહી તેથી, પંડમાં પીડા થાએ. વીનતી. ૧
 જોયરિએ સંચરતાં સ્વામિને, થરથર કાયા ધ્રુજે;
 આંખે તો અંધારાં આવે, તેથી કાંઈ ન સુજે. વીનતી. ૨
 ચક્ષુની ચતુરાર્ઠ ન ચાલે ને, કરણે નવ સંભળાએ;
 ઇંદ્રીતું બળ ઓણું થાતાં, ચરણે નવ ચલાએ વીનતી. ૩
 દુનીઆના મનુષ્યો દેવાને, વૃધપણે તજે કામ,
 નજરે નીહાળા છે આપે, સમજે મારા સામ. વીનતી. ૪
 સંસારી મનુષ્યો સરવે ને, દુખીયાં પણ થીર બેસે,
 ધધો છોડી ધામ મધ્યે તે, રાજ થઈને રેશે. વીનતી. ૫
 પર ઘેર રેવું હોય તો પ્રાણીને, મનમાં પીડા પામે,
 રાત્ર વડીલનું સંભાળીને, ઠીક ઠરે તે ઠામે. વીનતી. ૬
 આ ગાદી છે આપ ગુફનીને, નથી અવરની સ્વામી,
 ક્ષેત્ર ખાંતેથી સુધારી, રહેને આનંદ પામી. વીનતી. ૭
 વીનયવંતા શેવક છે વીરાને* સંગ તમારે રેશે,
 આજા પાળી આપ તણી તે, પુછી પગલું બરસે. વીનતી. ૮
 સરવે વાતે સીધ થયા છે ને, નથી રહ્યું કહેવાતું;
 આંહી રહ્યાથી અડચણ નાવે, નકી કહો રહેવાતું. વીનતી. ૯
 વીનતી મારીછે વાલમજીને, અરજ ઉરમાં ધારો;
 અમ સરખા અભાગી જીવને, બવ દરિયેથી તારો. વીનતી. ૧૦

પરિસા ખમવા તે પોતાને, માને છે મુની રાયા;
 વધુ ખમેથી વસમું લાગે, કષ્ટ ખમે છે કાયા. વીનતી. ૧૧
 સુરઘન્ડુ કે સ્વામી મારાને, થીર વાસુ ઠેરાવો.
 દરસન કીજે આપ તણાં તે, લહિયે રૂડો લાવો. વીનતી. ૧૭
 દેહહરિ.

મ્હેર કરી માહારાજજી, હા કહોને હસી દેવ.
 પ્રીતે આસા પાળીને, સદાય કરીયે શેવ. ૧

ઢાઢ ૨ જી.

સ્વાટાં કેમ પીસો મારાજ એ દેસી.

સમજો મારા સાગ રે, તમે સમજો મારા સાગ.
 દુનીયાંદારીમાં છે સેલું, કરવું સધળું કામ;
 સાધુપણમાં સુલભછે નહી. (૨) હૈયે ધરોછો હામ; તમે. ૧
 તમારે ખપે નહીં તેવું ધન પરિગ્રહ ધામ;
 થીર વાસુતો નકી ઠરાવો (૨) ફરવાનું તજી નામ. તમે. ૨
 ફરવા કરવાનું તે સધળું, અવસ્યાસર થાય;
 જરા પોતેથી જરી ન બનસે (૨) કહ્યું કરે નહી કાય તમે. ૩
 કૌવતથી તો પંચ કરાયે, કરો મને તે કામ.
 વીસવસાનું બજ હોયે પણ (૨) રહે નહી એક રામ. તમે. ૪
 કરમાં કાઢી પકડી ફરવું, ટેકા વીના ન ચલાય;
 અંગ બધામાં આળસ આવે, (૨) દીલે ફાવે નહી દાય. તમે. ૫
 દયા ધારી ગુરજ મારા, દીલમાં સમજો દેવ.

(૨૪)

આંહી બીરાજો આનંદથી, (૨) સદાય કરીયે શેવ. તમે. ૬
ગોંગલ કેરી ગાદી બાળવો, કરી તમે થીર વાસ.

નૌતમ જનથી નગર ઓપી તું, (૨) હઈયે વધે હુલાસ. તમે. ૭
સુરઈદુ તો સાચું સમજી, આગ્યો છે આ કામ;

બાવ ધરી બજન ગુરતું (૨) કરવાતું છે કામ. તમે. ૮

દોહરા.

દેવ દતુજ મનુજ ને, મળીયાં ને કો કામ.

ગુર કૃપાથી તેહનાં, સીધ થયાં સૌ કામ. ૧

ગુર કૃપા વાણી નવ બને, કરો ગમે તે પેર,

ગુર કૃપાથી તો હણે, શશલો જઈને શેર. ૨

ઢાલ ૩ જી.

સાધુજી તે ઉઘ્યા સુર મેરામનવા એ દેસી.

ગુર મળે ગુણ નીધી મેરા મનવા, આપે ઉત્તમ ઉપદેશ,

બાવે બ્રમના મીટાવે મેં જુગતે બેટાવે જીનેશ;

ગુણ ગાયેંજી સર્ણુ યાયેંજી દુખ જાયેંજી,

ગુર તણાં કર નીત દરશન મેરા મનવા,

બાવ ધરી તમે બજો ગુર દેવ.

ગુર કરે અમલ્યને જાણુ મેં દુખ સહું કાઢે દુર,

અગમનીગમ બતાવે મેં કરો શેવા હરખ ધરી ઉર. ગુ. ૨

અબળને સખળ બનાવે મેં સખળ અબળ થઈ જાય,

(૨૫)

છોટાને મોટા તે કરે મેં ગુરુ ગુણ હરખે ગાય. ગુણ ૩
 નરકેથી સ્વર્ગે ગેલ્યા, મેં સુત્ર તણી દઉં શાખ.
 પાપી કીધા પુન્યવંત મેં નૃપ પરદેશી દાખ. ગુણ. ૪
 અણુજને યુગાવે મેં અઞ્જણને કરે જાણ,
 દુરગતી દુખની વારી મેં પોંચાડે પદ નીરવાણ. ગુણ. ૫
 પામરને કીધા પંડીત મેં હર્ષએ આણી અતી હેત,
 મુક્તિ પુરીમાં મેલ્યા મેં કંઈકને કુળ સમેત. ગુણ.
 દુખીતણાં દુખ કાપી મેં કર્યાં ધણાં સુખ કામ,
 ગુરુ કૃપાથી ગુણી થયાં મેં ગણધર ગોતમ સામ. ગુણ. ૬
 સુખ સંપડાવ્યાં પુરાં મેં સમજ્યા જે નરસુર,
 અંતર આણી ઉલટ મેં ગયા ગુરુજી હજુર. ગુણ. ૭
 ખોટા દુનીયાનો ખેલ મેં સમજે દીક્ષ સદાય,
 સુર ઈન્દ્ર એવું ઉચારે, મેં સાધ સંગે સુખ થાય, ગુણ. ૮
 ગુણુ ગાયેંજી સર્ણુ થાયેંજી દુખ જાયેંજી, ગુરુ તણાં કર નીત્ય દરસન
 મેરા મનવા ભાવ ધરી તમે જાણે ગુરુદેવ.

દોહરા.

નવનવા અવની વિષે, મળશે જનો મહંત.
 ડીગંબરીનો ડોળ તે, પણ નહીં સાચા સંત. ૧
 સ્નેહ વધે છે સર્વદા, ધટે નહીં રતીમાર.
 મધુર ગીરા તુમ મુખની, સૂચવાને આવાર.

(૨૬)

ઢાલ ૪ થી.

નીંદરડી નાહ નીવારિયેં એ દેસી.

માનો વચન માહારાજજી, અમે કહીયેં હો કરજોડીને આજકે;
 મન સમજે મુનેસર, ગીરવા ગુર હો ગરીબનવાજકે મા. ૧
 આશા આંતરમાં અમને ધણી તમને રાખવા હો થીરવાસકે.
 અરજ માનો ગુર અમ તણી, અમે વસીયેં હો સદાતુમ વાસકે. ૨
 ગુર તમ સંગેજીવ ગોઠીયો, જેમ જગધર હો આતુકને મનકે.
 કાયલ અંબ વનવીનવીના નવ થાયે હો પ્રજુક્તીત તનકે. મા. ૩
 મયુરને મન લાગી આતી, વરસા તણી હો તન પ્રીતકે.
 મીન જીવન વીના જરા, નવી જીવે હો એ જગતી રીતકે. મા. ૪
 ચકોર ચીત આહે નહીં, બહે ઉગે હો જોડજોડ લે બાણકે.
 કમળ ન ચંદને ચાહશે, બહુ વીધે હો દીનકર મેલે બાણકે. મા. ૫
 બ્રમરને કંજશું પ્રીતડી, દુર થકી હો દોડે બેવા બાસકે.
 મેડક મન જાણે નહી, એક આગરહો એકજ વાસકે. મા. ૬
 આંતર હેત અમ તણું, નવ જાણે હો નવો થયો નેહકે.
 દશા મુળી પયમાં રહે, તરી નવ જાણે હો તન તેહકે. મા. ૭
 પુરવ પુન્ય અમ તણાં, તેણે પુણ્યે હો ભેટયા તુમ દેવકે.
 તે ન વીસરીયેં આ સુમે, વંદી ચરણ હો ભાવે કરં શેવકે. મા. ૮

દોહરા.

આ દુનીયાંમાં કાઠનો, નથી અવીચળ વાસ,
 તે જીવ જુગતે જાણજે, બ્રમર કમળની બાસ. ૧
 વૃક્ષ ઉપર વીહંગમો, સાંજે મળે અપાર,

પ્રતાકાળે પરપરે, એમ શકળ સંસાર.	૨
જેવું પુર પગાતણું, લોઠ ઉલાળા ખાય,	
એમ શકળ સંસાર છે, વધ ઘટ તેમજ થાય.	૩
જેવું મૃગજળ પુર છે, પાસે જતાં ફેક,	
તેવો જન મન જાણવો, હાણ્ય વરધનો શોક.	૪
ઝાકળ મોતી જામીયાં, તેના હાર ન થાય,	
સુખ રૂપી સંસાર જે, તે દુઃખ રૂપ જણાય.	૫
ઉદક જે અંજળી તણું, વહી જતાં શી વાર,	
સગાં અને રિધ સિધ સહુ, એવાં જાણો યાર.	૬

ઢાલ ૧૧ મી રાગ રામગ્રી.

જીવતું જીવતીને જાણુને, જીડો જગત જાંજળ,	
ધન દોલતને દીકરા, એતો આજ પંપાળ.	જીવ. ૧
મારું મારું કરી મેળવી, ભરો ધનના ભંડાર,	
સાચું કરીને સમજ્યા, હૈયે હરખી અપાર.	જીવ. ૨
તારું નૈ તું સમજે, તેમાં તો તલમાર,	
જીવુંરે જીવને એકલું, મુકી સધળો સંસાર.	જીવ. ૩
બળીઆને બાણાવળી, જોણે ધરણી ધુળવી,	
ઓચીંતાના એતો મુવા, ખાખ થઈ નહી ખામી.	જીવ. ૪
છત્રપતી છતમાં રહે, નવ દીન રેન દીઠી,	
પર પગે પડ્યારે મસાણામાં, ધરી ઉરમાં અંગીઠી.	જીવ. ૫
મનથી માન નીવારીને, દયા દીક્ષ માંહી આણી,	
સુરર્જન્દુ કે સ્વર્ગે ગયા, રેણી કરણીજો જાણી.	જીવ. ૬

(૨૮)

દોહરા.

- સમકીત વીણું સંસારમાં પામેં નહીં સુખ ઠામ,
સમકીત વીણુજ આચરે તેહ અધુરું કામ. ૧
- ગાટે સમકીત સુધ કરી. ધર્મ ધરો મુજ વીર,
જીવદયાને પાળીને પોંચો પેલે તીર. ૨

ઢાલ ૧૨ મી. રાગ રામગ્રી.

વનચર વિરા વધામણી એ દેસી.

- સમકીત સાચું તે કરે જે હોય પુરા પરવીણ.
ઉનમત કરો આસરો લાગે હૈથેથી હીણ. સમ. ૧
- નિંદા નીંદામણ કાઢિને અપજસથી રહે અળગો,
સાચા સંગે ચાલીને વૈરાગે રહે વળગો. સમ. ૨
- પારસમણીથી પ્રીતડી, કથીર કરમાં ન જાસે.
મગન રહે મનમાં અતી હીણા સંગે ન હાસે. સમ. ૩
- ઉથાપીને ઉપાસના દેવ દીવમાંહી દેખે,
કરમાં કરતા બતાવી દે પણ સાચું ન પેખે. સમ. ૪
- ઉખેડી નવ ઉખડે આવી દેવ ઉથાપે,
પંડીત પુરું કળે નહીં મન તેનું જો માપે. મમ. ૫
- પામરતો પ્રીછે નહીં રસ વૈરાગી રીતો,
ગુણીજન ગુણને પારખી ગાય અંતરમાં ગીતો. સમ. ૬
- અંતર આંખો ઉઘડે વાગે ઘટમાં ઘડીઆળાં
સુરઈન્દુ સંત સમાગમે ભાંગે જડમુધી તાળા. સમ. ૭

(૨૯)

દાહરો.

જેણે મન સમજાવીજીં અર્થાર ગણી સંસાર,
સુણો સમજન તે કહું એહ તણા વિચાર. ૧
એવું તે જાણી કરી દુનીયાથી રહી દુર,
સુરપણું સરીરે ધરી ગયા ગુરજ હનુર. ૨

ઢાલ ૧૩ મી. રાગ ધીરાના પદનો.

સમજ મન સાચુરે આતો છેદનાવું મકાન,
ધેસો યૈ સું ધુમેરે ભુલી તનવું બાન. સમજમનસાચુ. ૧
મુકત મનોહર ઓશજ કેરાં શોભે અનોપમ સાર,
કોટી ઉપાયે કરમાં ન આવે, કરી જીવેતે વિચાર;
મજામુત પાયા વાળારે, પડ્યા જઈ સમજાન. સમજ. ૨
કર માંહી જે વારિ બધું તે, વહી જતાં શી વાર,
આવરદા થાય તેમ ઓછી, એમ નહી નીરધાર;
નથી કોઈ રહેવુંરે, વશનારા અશમાન. સમજ. ૩
જાજગરે રૂડી જાજ રચીને, કરે ન ઉત્તમ ખેત્ર;
વિધ વિધ રૂડા વેપ જતાવે, પછી મેસો સંકેત;
દાખો એમ દુનીયારે, તજ દેવું તોફાન. સમજ. ૪
ઉંડા નથી તેમ મજામુત છે નહીં, કાચા પાયાવું કામ,
પંથી પંથે જતાં કાધો, બે ઘડીનો વીસરામ;
ભુજા નવ બમસોરે, માયામાં ગુજતાન. સમજ. ૫
પ્રાત સમો રૂડો રંગ જનાવી, યમોજ સંધ્યા વાન,
અર્ધ ઉદય સમજેત પ્રકાશે, ત્યાં જઈ લાગે તાન;

જે ધડીની બાહરે, સમજી લેને સાન. સમજ. ૬
 રહું નથી ને રેશે નહીં કાપ, બાપદાદા ને આપ
 રહું રામને જોગી બોગી, સહુને સીર છે થાપ;
 સુરજીન્દુ કે સાચુરે, દેવું દયાતું દાન. સમજ. ૭

દાહરે.

નીરખી વરણુ અઢારમાં, કેવલ જે કહેવાય,
 સરખી લાવી સરવ, તે ચરચામાં ચરચાય. ૧

ઢાલ ૧૪ મી. દેસી બનજારા.

તમે નહીં તપાસી નીરખો, બાહર જઈને તો પરખો.
 વળી એવી કરો નહીં પેર, રહે બળધ ધાંચીનો ઘેર. ૧
 ધરો ધરમ તે શુભ ગીતી, દીન દીને અધીકી પ્રીતી,
 હર થકી ધરો વળી ટેક, એ તો સોલ વાલ રતી એક. ૨
 નવ આળસ અંગે રાખો, તમે રસદ ધરમનો ચાખો,
 નવ ચડો સૂક્ષ્મગ ઉંધે, નોય છાસ ચલાવે દુધે. ૩
 જે નથી ધરમના રાગી, નવ કાને ધરે અભાગી,
 તો બોધ કહો નકશાનો, નવ ચઢે પાવઈને પાનો. ૪
 છે નફટને નીરમાગી, તેને કહી શકે શું ત્યાગી.
 તે કરે ન કોઈનો સાય, ચક્ષો બાવા બગલમાં હાય. ૫
 જે પાપ કરમ તો કરતાં, નવ ખીચે પ્રાણુને હરતાં,
 જે મરનારી ક્ષો થાય, તો વાધરીવાડે જાય. ૬
 શું થયું અને શું થાસે, નવ રહો જરી અવકાશે,

- તમે પ્રથમ ડરી નવ હીડા, હજી ચાક ઉપર છે પીંડો. ૭
- જે નથી ધરમ કાંઈ કરતા, નવ પુણ્ય વિશે વીચરતા,
તે સમજ્યા નહી કાંઈ સાત, જેમ રહે ઘોખીતો રવાન. ૮
- સહુ દયા ધરમથી વરતો, તજી અન્ય પંથ જે નરતો,
હજી પટેલ કેરી ખુદ્દી, રહે અશ્વત્થી પાદર સુધી. ૯
- કહે મૂનીવરતો પોકારી, જીવ કરો ધરમની ચારી.
સહુ સમજે આપો આપે, રહે શેઠ સીખામણુ આંપે. ૧૦
- પચખાણુ કરે બહુ પ્રીતે, પછે પાળે નહી સૂમ રીતે,
તે કરેજ નીલ નવાઈ, એ ભુગંગ વીના લવાઈ. ૧૧
- મન સમજે નહી સરમાવે, તો બોધ તમને તે કામે,
તે થતું હશે તેમ થાસે, કોહ લુહારે જઈ કુડાસે. ૧૨
- નથી ધરતા મનમાં શંકા, તમે ફરો ખનીને વંકા,
કરી થસો દૈવના ચોરો, છે સોય પછીતો દોરો. ૧૩
- વીત્ય કરેજ નીંદા પરની, નહી વાત વિચારે ધરની,
તે રહે હમેસાં એવા, મોચીના દીપક જેવા ૧૪
- કોય જાય ટોળેથી નાહી, આડી રાખે તે કાઠી,
કરે મુની મૂનીવરતો સંભાળ, ગાયો વાળે તે ગોવાળ. ૧૫
- મદ મચ્છર મનમાં રાખી, ફરો ખરા કરમ છે સાખી,
મુછો મરડો નહી ભાષ, એ ઠાલી છે ઠકરાઈ. ૧૬
- કોઈ અદ્ય પ્રીયાસે માણે, કોઈ ધણું કહે નવ જાણે,
તે સાચે સાચી વાત, હોય ખીખા તેવી ભાત. ૧૭
- બલે કરીની પુઠે શીવે, એમ માની લીધુ જીવે,
ફળ ફૂલ તણું તો દેશે, રૂઠો માળી કુશુમને લેશે. ૧૮

(૩૨)

શું કરશું ને શું કરશું, તે વિચારથી નહીં ફરશું,
ફરશું કામ સરવતો થાએ, નોય દીનકર ત્યાં કવિ જાયે. ૧૯

દોહરા.

કહો કવિ જન માહિનો, કેવલ આ કહેવાય;
કેમ જગતમાં ડાંગથી, અંધાઈ કુટાય. ૧

હસે દોરતી ધુવડની, સમજી કીધી સાર.
મરાજી ઉડી મળશકે, બોલાવેછે બાર. ૨

મનહર છંદ.

હંસ કહે ધુવડને કેમ તમે સુઈ રહ્યા,
દીવસ દેખાયો ચાલો સરોવર જઈએ;
ધુડ કહે ઘણા જુગ થયા અવની ઉપર,
સુર ઉગ્યા તણી વાત નથી સુણી કોઈએ.
આજ નવા તમે ધુતા તણો વેશ ધરી આવ્યા,
બોળવવા ભુમીપર આવ્યા છો આ વારમાં;
કદી દીવાકર હોય તો અમારા જાણે ગોર.
પણ તેને પૂછી નકી કરીયે સવારમાં. ૩

દોહરો.

તમને અમને એક મુખ, અને આંખ છેબેય,
પુરોહીતને મુખ બે, અશ્તુ ચારજ છેય. ૪

મનહર છંદ.

ઉલુકને હંશ બને ગયાં ગોર કેરી પાસ,

* આંધળી આકળ,

કહો ગોર કેવો વળી દીનકર રૂડો છે.
 ગોર કહો અમે કોઓ જનમ ધરીને કદી,
 દીવાકર દીડો નથી રૂડો છે કે ભુડો છે.
 કદી કળી કાળમાંહી કલ્પિત જે થયો હોય,
 આલો પુત્રીએજ જલ્દાં તપસીનો ઝુડો છે.
 તપસી વાગોળનેજ પુછતાં પ્રપંચ કહો,
 નથી દીવાકર પણ થયો તો તે કુડો છે. ૫

દોહરો.

તેમ કરતાં જે થયો, તો આલો રૂપી પાસ,
 જેહ વશીને વસતીમાં, તનથી, કરે તપાસ. ૬
 સર્વ ગળીને સંપથી, ગયાં ગામજ માંય.
 આમાચીડાં નજીક તે સલ સોધવા ન્યાય.

મનહરછંદ.

કાનધરી સુણો રૂપી ચરજ અમારી એક,
 દીવાકર હો એતો વાત કેવી ગાનવી.
 કહો રૂપી વાત તેતો જાણુજો જરૂર એવી,
 જેવી શીવ તણી જટામાંથી થઈ જનવી.
 અમે અતી ઝપાટાથી પૃથ્વી કરીએ છીએ,
 પણ નથી જાણ્યો સુર્ય દેવ છે કે દાનવી.
 વળી વેદાંતી ને વાત પુછી પકી કરીએજ,
 સીધ કરે સીધાંતથી તારે તે પ્રમાણવી.

† છાપાં છોડાધનમાં હો છે તે.

(૩૪)

દોહરો.

સર્વ મળીને તીમરમાં, ગયાં તીમરી પાસ,
મઝ્યાં વેદની ધુન્યમાં, સુણ્યાની નહીં આસ. ૯
શ્રુતિ જ્ઞાન શ્રવણે સુણી, હંશ કહે કે વાત,
એ રાગમાં આમઝ્યાં, તે સંભળાવો ખાત. ૧૦

ધ્રુવડખાહ.

અમો બોલીયે વાણી તે, ગુજરાતી કહેવાય,
આશ્રીતીની ભાષ તે, ગીરવાણી ગુર ગાય. ૧૧

મનહરછંદ.

નમ્રવાણી થકી વેદાંતીને વાત પુછે સહ;
કેમ ગુર વેદમાંહી, દીવકર દેખીયો.
વેદીયા કહે છે વેદ સરવ તપાસી ગોયો,
એતો જોવો વીસકર રાવણને લેખીયો.
વળી રાગ સધરના રથના ચીલાથી જેમ,
સમુદ્ર માને છે તે સમાન સુર્ય પેખીયો,
કોઈ કહે કર પકડીને પ્રભુ ચીજ આપે,
આજ પેલો વૈમાનમાં બેસી સ્વરજે ગયો.

દોહરો.

મૂવા પછસાડે માનવી, ચીજે આપે તેમ;
તે પહોચે છે તેહને,, ઉગે સૂરજ એમ. ૧૩
ભીમ તાણું તો બડપણું નવતેરીનું જેમ,
એઓ હસ્તિ અધર છે, ઉગે સૂરજ એમ. ૧૪

દેવવતી સુખદુઃખ તે, મહો કરે છે કેમ,
 જેવાં ફળ છે એહના, ઉગે સુરજ એમ. ૧૫
 જોગી કાડે જાંગથી, ખરી જાનવી ખેમ
 પીધ અગરત ઉદધી, ઉગે સુરજ એમ.
 એજ પ્રમાણે જગતમાં, સુરજ ઉગે સાદ્;
 માટે મગત તણ દીયો, સમજો આપો આપ. ૧૭
 અસલ મૂકીને નકલમાં, સરવે ચાલ્યાં જાય,
 એમ જગતમાં ઝાંઝથી, અંધારું ફુટાય. ૧૮

લલીત છંદ

બવ દધિ વિષે, શ્રવ તું ભમ્યો; પરમ દેવનો, પંથ ના ગમ્યો
 નરમ જ્ઞાનથી, તું નવી થયો; મનુષ્ય જન્મતો, જાય છે વહ્યો. ૧
 ધરમ ધ્યાનતું, સર્વ ચુકીયો; કરમ કૂર કરી, જીવમાં ગયો
 સરસ સંગતો, ચિના ચતલ્યો. મનુષ્ય. ૧
 કપટ કુડનાં, કામ તેં કર્યો; અરર પાપના, કોસતો બર્યો,
 શંકટ સ્વાનનો, ભારતો સહયો. મનુષ્ય. ૩
 અરર હેડીના, કૈક હાલીયા; નજર આગળે, વેગથી ગયા;
 અધિર સુખમાં, રાચિ શું રહ્યો. મનુષ્ય. ૪
 સદન સામટાં, મહેલ માળિયાં; સરસ સોભિતાં, ગોખ જાળીયાં,
 ચક્રચક્રી મણિ, તેજથી રહ્યો. મનુષ્ય. ૫
 નમ વિષે રહી, વાતતો કરે; અચળ એ નથી ખેસનારે,
 તરણને તણ, વૃધમાં ગયો. મનુષ્ય. ૬
 થરર સ્થુલતો. કુજસેઅતિ; અલપ તાહરિ, યે જસે મતિ;

- લલિત બોધનો, સાર ના લલચો. મનુષ્ય. ૭
- અદર એહ ના, આવસે હવે; કંઈક કીજો. પ્રાણી આ બવે,
સમય સાથ તો, કોઈ ના ગયો. મનુષ્ય. ૮
- વિષય વિખનાં, સુખ ભોગતા; અરર એહ તો, કેવ છે હતા.
અમર તું બની, વ્રમના થયો. મનુષ્ય. ૯
- જન્મ અનુચર, મારસે બહુ; શકળ સાથતો, નાંદિ રે સહ.
કરમ કીધલાં પ્રાણીયા સહો. મનુષ્ય. ૧૦
- ગરવ વાજની, સ્વારિ તેં કરી; સુખ રૂઠિ તુંને, વીસર્યા હરી,
નિકટ દુઃખમાં, ગર્ક કાં થયો. મનુષ્ય. ૧૧
- કરમ કેમ તું, બાંધે જીવતા; ધરમ ધારયતું, પાપ તોડવા,
જળ વસોવીને, સાર સું બ્રહ્મચો. મનુષ્ય. ૧૨
- પરમ પ્રેમથી, ધર્મ ધારયને, પરહરી વળી, જુદા જરને;
શિર ધરે તમે, સાધુતો કહ્યો, મનુષ્ય. ૧૩
- સદગુર તણા, બોલરપિયાં; રદ્યતાહરે, નાંદિ લાગીયા;
અધમ આ સમે, પ્રાણીયા થયો. મનુષ્ય. ૧૪
- પથર પાપીયા, ભીંજતા નથી, જર જોગીયો, થાક્યા કથી;
સરવ જાય છે, કોઈ ના રહ્યો. મનુષ્ય. ૧૫
- દરબ ટોચમાં, વારી જઈ ચઢ્યું, ખરિ જશે બલે, વિધિને પડ્યું;
શકળ દુખતો, પથ તેં સહ્યો, મનુષ્ય. ૧૬
- મરાણ કોઈને, મુકતું નથી, કથન કેટલાં, હું કહું કથી;
અધ અગાધમાં, આલીને ગયો; મનુષ્ય. ૧૭
- જલદે બેર જો, નાશ થાય છે, જગત સુખ તો, એ ગણાય
અધિર તેં અને, સાચ માનીયો. મનુષ્ય. ૧૮

(૩૭)

જનક જાણ્યો તાહરો નથી, વિર વધુ સુતા, છે અસાચથી;
રણુ સખંધ વું, મોહિને રહ્યો. મનુષ્ય. ૧૯
ધરમ ધારિયો, કામ આવશે, કરમ પાશથી, એ મૂકાવશે;
અમરચંદ આ, ગુણુ ગાય છે, ધરમ ધ્યાનનો, કાળ જાય છે. ૨૦

ગુઢાતર દોહરા.

અરિહંત માહાવીર એક અર્થમાં. (ઉત્તર.)
અમર તળો તજિ અંતને મહારિ આદિ મુક, અ-મ
હા-રિ
હંમતી મધ્ય ન લીજિયેં નરતા દિત જો અચુક. ૧. હં-વી
પુનઃ ર-ત
કાયમનો આદિતજો હારિત અંત નલેસ,
ગહંવી આદિ અસ્ત કર રમત મધ્ય તજી દેશ. ૨

ચોવીસ તીર્થંકરનાં નામ.

દોહરા.

૧
પરથમ પેલા જાણીયેં, રીખવ સ્વામી યાર;
અચળ સદનમાં જૈ વસે, સુખ તણો નહિ પાર. ૪
૨
ખીજ અજીતનાથ છે, તે પણ નિઃશ્વય વાસ;

ત્રીજા સંભવનાથને, નમું ધરિ હુલાસ,	૫
અભિનંદ એમ જાણુજો, પંચમા સુમતીનાથ;	૫
છઠા પદમપ્રભ સ્વામીને, નમીયે જોડી હાથ	૬
સુપારસ્વ ચંદ્રપ્રભ, નવમા સુચુધિનાથ;	૭
માનવ મનમાં ધારજો, દસમા શીતલનાથ.	૭
અસનાથ અગીયારમાં, વાસુપુજ કહંત;	૧૧ ૧૨
ત્રીયોદશ વિમળપ્રભુ, શશીચુગ સ્વામી અનંત.	૧૩ ૧૪
પંદરમા શ્રીધર્મ કહિયે, શૃંગારે શાંતી નાથ;	૧૫ ૧૬
સતરમા કુચુનાથજી, અષ્ટાદશ અરનાથ.	૧૭ ૧૮
ચંદ્રનીધી મલીનાથજી, નયનખ મુનીસુવ્રત;	૧૯ ૨૦
શેવા કાજે નમીનાથની, તેા તે ફળસે તર્ત.	૨૧ ૧૦
બાવીસમા નેમનાથ છે, દ્વીચુલ પારસનાથ;	૨૨ ૨૩
નયન ચરણ મહાવીરને, હરખે જોડું હાથ.	૨૪ ૧૧
ઓગણીસે ચુમાલીસે, આસો વદી અમાસ;	

(૩૯)

કરજોડી સુખથી કહે, આ સુર ઈન્દુદાસ. ૧૨

માહા પુરુષ જ્યેષ્ઠસ્વામી સા. ૧૫૪૧ ની શાલ-
માં ગોડલ ચોમાસું કર્યું તે વખત કહેલી કવિતા.

દોહરા.

મુનીમહંત ગુરુ દેવજી, તેહ તણા જે શીખ્ય;
દયા ધર્મને પાળિ લે, બહુ જીવની આશીશ. ૧

હરિગીત છંદની ચાલ.

અસાર આ સંસારની નહી આસ ઉરમાં તે ધરે.
શીલ સાંતીને દયાવડે ચારિત્ર રૂઢુ આચરે;
કુસંગીને સંગે કરી કદી તે પડે નહી દ્વંદમાં,
નીરખા મુની જ્યેષ્ઠસ્વામી આજતો આનંદમાં. ૧
ખોટો તજીને ખેલ આ સંસારનો દુરે રહ્યા,
બીધિ થકી વૃત પાળવા, ગુરુ દેવજી સરજે ગયા;
એજો મુની સુરનાથ જેવા, સુર કેરા વૃંદમાં,
નીરખા મુની જ્યેષ્ઠસ્વામી આજ તો આનંદમાં. ૨
સુખોષ આપે સુત્રથી વળીજ સીધાંતો વડે,
જેથી કરી આ જીવ આ સંસારમાં નહી આથડે;
ચાલે અને ચલવે સહુને શાસ્ત્રની સનંદમાં. ની. ૩
સ્વામિ દયા સિન્ધુ તમારાં, દરસથી દુખ જાય છે,
સદ્ગુણ સુણતાં અમ તણાં, પ્રાતીક દુરે થાય છે;
જીવતીવડે જીવ જાળવે, ચિત્ત વૃતિ નહી મતિ મંદમાં. ની. ૪
જે રંકને રાજ સહુ, સરખા ગણે છે સર્વદા,

વળી પ્રાણુ સાટે પ્યારી જે, દયા તજે નહી તે કદા;
 મચી રહ્યા મન મમતથી, સીધાંત કેરા ધધમાં. ની. ૬
 પ્યારા પુરને પ્રાણુથી, વીનય તણા વગ્નો થકી,
 સીધાંત સુત્રો સીખવ્યાં, મન આપણા જાણી નકી;
 પકી બુદ્ધિ પુરી કરી, જાયે નહી કુછંદમાં. ની. ૬
 જન વૃન્દ સૌ આનંદ પામ્યા, આપ ચાતુર પાસમાં
 સીધાંતની દર્દ દેસનાને, રાગ ગાએ રાશમાં,
 વસો વધુ ખપે નહી, વળી હેમ જેવી થંડમાં. ની. ૬
 ઝોગણીસ ઝોકતાલીસ કેરી શાલ ગોંડાપુરમાં,
 ચાતુરમાં શું આપનું ચાતુર જાણે ઉરમાં;
 છે આપના મુખમાં અમી જોગ નમ તણા છે ચંદમાં. ની. ૬
 ચાતુરમાં આતુદ થઈ, મયુર મન મદ્દાચ છે;
 જનવૃન્દન સૌ આનંદથી ઉપદેશ સુણવાધાય છે,
 સુરઈન્દુ ચાહિચીતમાં ગળીયો જઈ સુરકંદમાં. ની. ૯
મહાસતી જીવીખાઈ સ્વામિયે રાજકોટ દીક્ષા લીધી
સંવત ૧૯૪૪ ના મહાવદી ૧૧ તે દીક્ષાઓ-
ચ્છવને દીનેજ મારા પીતાશ્રીએ દેહુ તજ્યો
તેથી ત્યાં નહી જવાયું ને પછી
ખનાવેલી ઢાળો.

ઢાલ ૧ લી.

કુચળ સું તપ કીધું રે ઝોધાજી એવું. અથવા પામર પ્રાણીની. દેશી.

(૪૧)

તબ્યો ટેકથી સંસારરે ને જીવી બાઈ.	
આ સધળો સંસાર મનજાણીને અસાર,	
મેલી ચાલીયાં આવારરે. ને જીવી બાઈ.	ત. ૧
સાસુ માત બેન બાઈ, તે સરવની સગાઈ,	
ખોટી અંતરે ગણાઈરે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૨
પુરાં પાંચ મહાવ્રત, કીધાં જેણે અંગીકૃત,	
તબ્યાં ગાનતાન નૃત્યરે, ને જીવી બાઈ.	તે. ૩
નકી નીરંજન દેવા સાચી કરવાને સેવા,	
મુક્તિપુરિ પંચ લેવારે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૪
દયા દીલ માંહી ધારી આપે કિતમ આચારી,	
થઈ બેઠા અણુગારીરે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૫
દીવાનને બશ દઈ લાયક કીરતી લઈ,	
વેજે ચાલ્યાં વહીરે ને જીવી બાઈ.	ત. ૬
કિર તજીને અરિયા, ખાંતે ખમવા પરિયા,	
બાવ જીવની અહિંસારે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૭
વડું રાજકોટ ગાળે, વળી વાળને અવાળે,	
બેઠાં રથમાં ધસીરાળેરે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૮
મનનો વિચાર નેવો, પુરો કયો પાયો તેવો,	
નેવો સહુ જને એવોરે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૧૦
ગોરાણી ગોતીને લીધાં, સીધ કાજ સહુ કીધાં,	
દોષ દુર તજ દીધારે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૧૨
પુરાં પુણ્યશાળી એવાં, બેઠાં મળ્યાં નેએ તેવાં,	
સમય. ઝવેરબાઈ નેવાંરે, ને જીવી બાઈ.	ત. ૧૧

(૪૨)

ઢાલ ૨ જી.

ગમન પડે નરને ગોવિંદની ગતી ન્યારી એ રાગ..

- કરમ તણી જે કાણી, કળી ન શકે કાચ,
નીચ મોટા મુનીવર ન કરે, હોનાર હોય તે હોય. કરમ. ૧
- સંસારી કેવાતા તે તો, થઈ બેઠા અણુગારી,
દુનીઆમાં તે દીએ ન વૃત્તી, સારી કે નહારીરે. કરમ. ૨
- રૂડી રસોઈ નીતે જમતા, તાતીને વળી તાણ,
ધર ધર કરી ગોચરી લાવી, તેમા રેશે રાજરે. કરમ. ૩
- ધાતુના વાસણુ ધારી તે, બોજન કરતા બાળે,
કાંઠ તણાં પાત્રાને ઝોળી, તે પર પ્રીતી લાવેરે. કરમ. ૪
- સગા સહોદર સરવે સંગે, રહેતા પ્રીતી જોડી,
જ્ઞાન વડે વીચાર કરીને, તે તો પળમાં તોડીરે. કરમ. ૫
- સારાં વસ્ત્રો પહેરી ફરતા, પોતાને મન ગમતાં,
પાંચ ઉપરે વધુ ખપે નહીં, સફેદમાં છે સમતારે. કરમ. ૬
- પામર જન તે અને પ્રતાપી, રીધીવાળો રંક;
ચતુરાર્થ કેની નવ ચાલે, લખા લલાટે આંકરે. કરમ. ૭
- સંજમ સરખું પદ મોટું તે, આપ બળે આદરવું;
લોહ ચણા દાંતેથી ચાવવા, કરે સમુદ્ર તરવુરે. કરમ. ૮
- બાગ્ય ઉદે થવાથી સુઝે, સધળાં કૃત્યો સારાં,
ઉદય વીના જે આદરશે, તે નીવડશે નહારીરે. કરમ. ૯
- ચંદન બુંગી પારસરાજ, સાધુ મુની વરજેકો;
ગરીબ લોહને કીટ તર જન, બદ્ધે હોય હલકોરે. કરમ. ૧૦

માત પીતાને સાસુ સસરા, તેહ તણું કુળ તારું;
 કુળ દીપક તે તો કેવાણુ, આતમકારજ સારું. કરમ. ૧૦
 દીક્ષા કેરી વાત પોતાને, અંગોઅંગે લાગી;
 જીવીઆઈ તો જીગતે કરીને, આલ્યાં સર્વ ત્યાગીરે. કરમ. ૧૧
 સુરઈન્દુ તો સાચુ કેછે, સુધરે બેખ તમારો;
 સદ્ સંગે સંપીને રહેજો, આશિરવાદ અમારોરે. કરમ. ૧૨

પ્રેમ વિષે વર્ણન.

દંદ્રિવિજય છંદ.

પ્રેમ કરો નર પ્રેમ કરો નર,
 પ્રેમથિ અંતર વાત ધરોરે;
 પ્રેમ વિના કંઈ કામ જાને નહીં,
 પ્રેમથિ પંથ મળેજ ખરોરે,
 પ્રેમથિ સ્વર્ગનું સુખ મળે નકિ.
 પ્રેમથિ અક પળેજ તરોરે,
 અમરચંદ કહે કરિ પ્રેમજ;
 પાપના પંથમાં નાહીં ગરોરે. ૧
 પ્રેમ ધર્યો રિખવાદિક દેવજ,
 પ્રેમથિ નીલય મોક્ષ મળ્યુંરે;
 પ્રેમ ધરી સત શાસ્ત્ર સિખો નર,
 પ્રેમ દયા ધરિ પાપ બળ્યુંરે.
 પ્રેમ દયા સુખનું મુળ છે નર,
 પ્રેમથિ જ્ઞાન મળેજ ધણ્યુંરે;

(૪૪)

અમરચંદ કહે કર પ્રેમથિ,

એક દયા મુળ ગોક્ષ તણુંરે. ૨

પ્રેમ ધરી કરજો સત સંગત,

દુર ગુણો તજિ દુર ખરારે;

પ્રેમ ધરી ગૃહ જોજ દયા નર,

જોથિ રહે અધ ઝોધ પરારે.

પિંગળ પાઠ પુરાણ બણો પાણ,

ખંવન થાયજ પાપ જરારે;

અમરચંદ કહે કર પ્રેમથિ,

એક દયા દૂર જન્મ જરારે. ૩

પ્રેમ ધરીને ગુરૂતી સંગત કરવી.

ગુરૂ વર્ણન.

ગુરૂ જસરાજ સ્વામિ વિષે.

તોટક છંદ.

કર સંગત તું જસરાજ તણી,

દર્ઠ જ્ઞાન કરે કર જૈન મણી;

ખટ સાથ સદા મુખ ભારિ લહે,

જસરાજ સદા સુરંદીદુ કહે. ૪

મહ બુદ્ધિ વળી મહ પંડિતજ,

સત માત તણી કિરતી જશજ

દદ જ્ઞાન પીતા થકિ લાવ લહે,

જસરાજ સદા સુરંદીદુ કહે. ૫

(૪૫)

વીર ધર્મ થકી સુખ લેજ સદા.
 ભગનીય દયા નત જોજ કદા;
 જન ધર્મ સદા સિર ભાર વહે,
 જસરાજ સદા સુરઈદુ કહે. ૬
 લલનાં તારા શાંતિજ છોક જનો,
 સુત છે યક્ષમા મન તે જનનો,
 મન જ્ઞાન સદા ગુરુ કેવુ ચહે,
 જસરાજ સદા સુરઈદુ કહે. ૭
 કર પ્રેમ આસારથિ દુર રહે,
 સજ સંગત તો અવ્ર આપ દહે;
 ગુણુ ગુરુ તણા કવિ કેમ કહે,
 જસરાજ સદા સુરઈદુ ચહે. ૮

પ્રેમરસ તથા ધર્મ વિષે વર્ણન.

તોટક છંદ.

સુખ દાયક નાયક નાથ તમો,
 ભવસાગર પાર જવાજ સમો;
 મુજ નાથ અનાથ સનાથ થવા,
 ભવસાગરની બીર ઉતરવા. ૧૩
 ધર્મ ધર્મ વળી એક જ્ઞાન થકી,
 નથી દેહ અહીં સ્થિરતાજ નકી;
 નહીં ધર્મ વિના સ્થિર ઠામ ટક',

દીન રાત સદા મન ધ્યાન કરે. ૧૪
 ધર કામજ કાજ તે વ્યર્થ ખરે,
 નકો જ્ઞાન વિનાજ ઉદાસ કરે;
 બટકો બહુ ભૂમિજ માહિ વળી,
 ઉધરાયુંજ ઠાંકણી માંહો દળી. ૧૫
 ગૃહો જ્ઞાન સદાજ ઉપાય કરે,
 સત્ય ધર્મ વિનાન હવેજ કરે;
 ધર શોભીત નાહિ દિવાજ વિના,
 સમ દેહન શોભિત ધર્મ વિના. ૧૬
 પડી દીવટ જેમ દીવેલ વિના,
 સમ દેહ પડી જૈન ધર્મ વિના.
 નહિ આ અવસાન સમોજ સુકું,
 નહિ એક ધડી ધર્મ ધ્યાન સુકું. ૧૭
 દુઃખ દેહ ખમ્બોજ ધણાજ ધણું,
 નહિ ધર્મ વિવે થયું જાણપણું;
 કદિ વીસરે માનવ દેહ સમો,
 મતિ મૂઢ થકી ભવ કુંપ ભમ્બો. ૧૮
 બટકી બટકી ભવમાંહિ કરે,
 નહિ ધર્મ તણું દ્રઢ જ્ઞાન કરે;
 તિરથંકર કૈવલ્ય સ્થાન ગયા,
 ગુણ ધર્મ દયાદળ તેણેથી થયા. ૧૯
 કહું કીરતી કટલી એક જામે,
 જિનધર્મ ગૃહે અધદે નહોમે;

(૪૭)

નેડી પાણી બેઠું સુર ઈંદુ કહે,
નિન ધર્મ ગૃહો અધદુર રહે. ૨૦

પ્રતિમા પુજવા વિષે.

મનહર છંદ.

લાકડાની અસીલઈ સુરો સેના માંહી જાય,
કહો એ તે સુરો શેના કેટલી સંહારસે;
ચીતારે ચીતરી સસં પુતળીયો સદનમાં,
કહો એ તે સુંદરી અરથ કસો સારસે.
કંદોબની કારીગરી ખાંડની બનાવી ગાડી,
કહો એ તે બોજ પંથ કેટલો વિદારસે;
તેમ કરી પાપાણીની પ્રતીમાને પુજે જન,
અમરચંદ કે એતો કેમ કરી તારસે.
માંદાને મોકલોવળી સેના માંહિસજ કરિ,
કહો એ તે માંદો અરિ મારસે કે મરસે;
સીલાતણું નાવ કરી તરવાને બેઠો નર,
કહો એ તે નાવ એને તારસે કે તરસે.
ચોર તણો સંગ કરી ધર્મ હરવાને આદ્યો,
કહો એને ધર્મ એ હરાવસે કે હરસે;
અમરચંદ કે તેમ પ્રતીમાને પુજે જન,
કહો એ અધદુર કરાવસે કે કરસે.

ઈંદિવ છંદ.

સીરજટા ધરવે સુખ પાપજ,

(૪૮)

તો વડ વૃક્ષ જટાજ ધરે છે;
વાની ભુસ્થાથિ મળે કદિ મોક્ષજ,
તો ખર કામજ એજ કરે છે.
સીર મુડાવ્યા થકી શાંતિ સળે કદિ,
ગાડરડાં સિર મુંડિ ફરે છે;
દાઢિ ધરે દૂખ દુર રહે કદી,
દાઢિ સહી પકરાંજ મરે છે.
દંડક તાપ ખમેથી મટે અધ.
તોતર દંઠજ તાપ સહે છે;
અંબુજ સ્નાન થકી અધ જાયજ,
તોમછ અંબુજ માંહિ રહે છે.
જગણુ નીશિ કર્યાથિ જળે શિવ,
તો ધુડ ઉંધજ લાગ કરે છે,
આસન શીર ઉંધેથી મળે શિવ.
તો વડવાં ગાડિ એમ ધરે છે,
તીલક તાણે ત્રીવિધી ટળે કદિ.
તોજ મુની વૃત કેમ ધરે છે,
આગ માંહે બળવાથી દહે અધ.
તો તન પતંગ લાગ કરે છે,
સારં થશે જન તો નિજ કામજ.
જે સતની ચિત ચાહ ચહે છે,
અમરચંદ કહે નકી એકજ,
દયા થકી અધ દૂર રહે છે,

(४८)

भाषानी कविता.

सोरठा.

श्रावक बंधू नीत, हित हिय अति धारिके;
चारहु सवैये चित, मनन करिके बाचियो. १

सवैया.

आदित भो तब काहि भयो जबहिं निशी कोन अंधेर मिटायो,
चंद भयो तब काहि भयो हे चकोर न कौं नहि मोह पमायो;
मेघ भयो तब काहि भयो पपिहा को जवेन पियास बुझायो,
बोध सुन्यो तब काहि भयो जब पाप कछु नहि दूर करायो.
पंकज जाति फूलिय कहा जब बास लेनेकू मधूकन आयो,
धन्वंतर द्वार गये हु कहा फल आरत आप कछु न मिटायो;
निर्झर कंद मिले हु कहा जब चंतित आस कबु नहि पायो,
बोध सुन्यो तब काहि भयो जब पाप कछु नहि दूर करायो.
वेद पढ्यो वह भेदन जानत तो कछु वेद पढ्यो न पढ्यो हे,
दाम भयो जब नाम न राखत तो कछु दाम बढ्यो न बढ्यो हे;

जोग लहे जब भोग चहे तब कांम रिपु सैं लढ्यो न लढ्यो हे,
 साध मिले कछु धर्म न धारत तो कछु नेह चढ्यो न चढ्यो हे.
 अरोग्य भयो जुं तबीब कू चाहत तो कछु रोग कढ्यो न कढ्यो हे.
 देहसैं चामर हे जब दूर तबे देह चाम मढ्यो न मढ्यो हे;
 सुर भयो दर पेर न खेत तबे उर सुर गढ्यो न गढ्यो हे,
 साध मिले कछु धर्म न धारत तो कछु नेह चढ्यो न चढ्यो हे.

दोहा.

अमृत वचनो सुनके, पायो हरख अपार;
 अद्य नास कहैये गुरु ऐसो कीयो विचार. १
 कर जोडि स्तुति करि, अष्टक उचरि यह ठोर;
 चकवा चाह तजि सबे, ज्यों चाहत हे भोर. २

छंद भूजंग प्रयात.

नित्यानंद निर्मोहि सुखं सुकर्ता, दिनं पाप दूरें करंता विचता;
 नहे मान माया न तारं तरंति, यहे गुरु मेहनं मस्ते वदंति. १
 गिरवाण वाणि वदे आप जीव्हा, निजात्मजरूपं पिछान्युं जशवा;
 महा पंडितं सुरजि सु दिसंति, यहे गुरु मे हं नमंस्ते वदंति. २

सदा चीत आनंद सुधं सरुपं, महा त्यागी वैरागी पाये भजेहं;
 पुरा प्रेमसें एह मुर्ति लखंति यहे गुरुमे हं नमस्ते वदंति. ३
 अधो ओघ दूरें भया बाक मुनि, अजु प्रेम हु ते मिले आप मुनिं;
 सब बात सत्यन किर्ती कहंति, यहे गुरु मेहं नमस्ते वदंति. ४
 ग्रहि सार संसार दूरें कियो हे, अहो निश आनंद उरे लियो हे;
 भये दर्सीहि पाप दूरें जरंति, यहे गुरु मेहं नमस्ते वदंति. ५
 दयालु दयावंत दिने सदाता, महा सुर संनास को पंथ साता;
 ग्रहे बात मुद्धं असुंध वमंति, अहे गुरु मेहं नमस्ते वदंति. ६
 सीलं सत्य शान्ती सीरे धारिलिने प्रणम्यं गुरु तुम वैराग्य भिने;
 असीधार तुल्यंसु पथ्यं वाहंति, यहे गुरु मेहं नमस्ते वदंति. ७
 नरागं नरोसंक कल्याणकारी, समत्ता सीढिसें लिनी मोक्षबारी;
 वदंतिन मेकं मखीलं बदंति, यहे गुरु मेहं नमस्ते वदंति. ८
 बंदो स्तुति दिनं भूजा युग्म जोरि, कृपा किजिये मुनिराजं बहारि;
 सदा सुर इन्दू एसर्ण चहंति, यहे गुरु मेहं नमस्ते वदंती. ९

दोहा.

नेह बढचो गुरुपें अति, यह अवसर यह ठोर;

खान पान सब परहरि, चाहत चंद चकोर. १

बोध करत हे तब गुरु, सब जन कों सुंनाय;

नेह धरि निकट रहि, सुन्यो वह चितलाय. २

तस बोध बर्नन.

દોહા. અને કાર્ય.

हरि निकट हरि बसत हे, परतन हरिको भेद;

बाहिर हरि रस लेतहे, पामत हरि बिन खेद. ૩

કમળાની પાસે દેડકા રહે છે પણ તેને કમળાની આ-
સની ગમ નથી અમર દુરથી રસગ્રે છે ને તે ન મળે તો
ખેદ પામે છે તેમ સાધુની પાસે રહેતો હોય પણ કાંઈ સમજે
નથી તો શું કામનું છે.

तज माया माया चहो, माया कर हुं जग जंत;

यह माया में सारकः, तज माया को तंत. ૪

જીગટા જેવી જગતની માયા છે તે તથા દીઓને
પ્રેમ ઉરમાં ધરીને હે-મવ્ય જીવે આ ખોટી માયામાં
સાર નથી માટે તે ખોટી માયા તથા દીયે.

હરિ મેંહરિ જાકે બસ્યો, મયો હરિ કો બાન;
હરિ અયો તબ ધાયકે, કિયો હરિકો પાન. ૬

ભમરો કમળની ખાસ લેવા તેમાં ગયો તે ચંદ્ર ઉ-
ગતાં સુધી રહ્યો. અટલે કમળ બાંધ થયું તેવામાં વાદરો
દોડતો આવ્યો તે કમળને ખાઈ ગયો. તેમાંજ હે ભવ્ય-
છત્રો તમેને કાળ લઈ જવાનો છે.

ભવ મય મનમેં ધારિકે, ભવમેં ભવ કરિ લેહુ;
ભવમેં અંતે જાહિવો, એહિ બાત તિત દેહુ. ૬

હે ગણા પુરુષ મનમાં ભય રાખીને તું આ જન્મમાં
કસ્યાણુ કરી લે અને મોક્ષમાં જવું છે એ વાત ઉપર
લક્ષ રાખ.

વ્યાવ્યાલ કરમેં ગ્રહિ, ચઢ ચો વ્યાલપેં જાઈ;
વ્યાલ નિકટ આયો તમે, અતિ અંતર અકૂલાઈ. ૭

મૂરખ માણસ નાગ હાથમાં લઈને હાથી ઉપર ચ-
ઢ્યો પછી તે સિંહ પાસે આવ્યો અને ધણું અકળાવા
લાગ્યો. તેમજ મૂરખ જનો ખોટા અભિમાન રાખે છે. પણ
કાળ આવશે ત્યારે કાંઈ રહેવાનું નથી.

कलगे कलाउ अब, कने कियो अति जोर;

क मम अकुला ते अबे, क लागे तब फोर. ८

अग्नी लागीने कहुं के अर्धी ताकीद पाएँ लावे।
तेमां पवने जेर कीधुं पछी कहे भारे जव अहु अकणाय छे
अेम कही मांथुं झाडवा लाग्यो। तेमज छे अव्य अणे।
आग लागशे त्तारे कुवे नही जोदाय ने पछी परतावे यशे।

सठ जन सुध न होत कब, जो करहि सत संग;

साम रंग पट मजिठमें, चढे न दूजो रंग. ९

सुरभ भाएस सतसंग करे तोपण सुद्ध थतो नथी
जेम काणा रंगतुं लुगहुं मजठमां नाअवाथी रातुं थतुं नथी।

छंद भूजंग प्रयात.

कहा रूप रंभा मिले नार सैनं, कहा आपहिको भयो रूपमेंनं;

कहा म्हेलमें सुख भारि लहेगो, सबे एक दिन तजिके चलेगो. १

कहा पार दद्वि वहे जोर आयो, कहा ईंदिरा हुं अपारं बठायो

कहा मत्त मातंग भारि मिलेगो, सबे एक दिन तजिके चलेगो. २

कहा यारमें यारिसें माज माले, कहा वंदिको दांन कोटीक आले;

कहा देहकी दूख विना सबेगो सबेएक दिन तजिके चलेगो. ३

कहा चौद वांनी पढी गुन पायो, कहा हुनरं आपहिसें उठायो;
कहा जोग जंत्रं अपारं पढेगो, सबे एक दिनां० ४
कहा जोग माला धरि जाप जप्पे, कहा दनिका लोग को दूख कपे
कहा जुग सेसं आदेहि जियेगो, सबे एक दिनां० ५
कहा कुलमें जुं वडो मान पायो, कहा लोहको हेम आपें बनायो;
कहा मंदिरं हाटकं सो वनेगो, सबे एक दिनां० ६
कहा आपकी छोनीमें आन माने, कहा तेज तपे पतं प्रमाने;
यहे पानिका पुरसें जु वहेगो, सबे एक दिनां० ७
कहा कुंजरं की ग्रहे हार होति, कहा पाखरंपे चढे साच मोती,
कहा हेम दंडछमा हु पढेगो, सबे एक दिनां० ८
कहा सेठ होवे यना नोकरूको, कहा तात होवे घना पुतरुको;
कहा तीय अनंत को नाथ हेगो, सबे एक दिनां० ९
कहा मृत्यकों आप जेरे जीवायो, कहा गिरिकों तोर केहु उडायो;
कहा ग्यांन बातं वहोरि कढेगो, सबे एक दिनां० १०
कहा काशि केदार को दर्ष कीनो, कहा गंग तट्टे कोटि दान दिनों;
कहा छाप तिलकं अंगे धरेगो, सबे एक दिनां० ११

(५६)

सदा स्वामि सुर्जि वहे ध्यांन धरनां, दया दिल धारि कछु नांही कर्ना
मुंरं न्दू सदा जैन पंथे वहेगो, सबे एक दिनां० १२

दोहा.

काव्य न जानत सुपन में, नयो चढचो हे रंग;
धरापति को बोध यह, मम गुरु माधवसिंग. १

समाप्त.

(૫૭)

આંખાની હકીકત.

સંવત ૧૭૧૬ ની સાલમાં અમદાવાદ પાસે શરખેજ ગામમાં ધરમદાસજી રહેતા હતા તેમના પીતાનું નામ જીવણ પટેલ હતું જાતે ભાવસાર હતા ધરમદાસજી પેહેલાંથીજ ભાગ્યશાળી હતા તેણે લોકાના જતી પાસે મુત્રનો અભ્યાસ કીધો તેથી જન શાસ્ત્રના નીપુણ થયા બહુ શાસ્ત્ર ભણવાથી દીક્ષા લેવા ધાર્યું પણ હાલ સાધુ ધણા મોકળા શાધુના ધર્મથી ફરે છે તેથી તે સાધુ પાસે દિક્ષા ન લેવી. અને સારા સાધુ પાસે દિક્ષા લઉં એમ ધારી સોળ જણ સંઘાતે દીક્ષા લેવા અમદાવાદમાં લવજી અણુગાર પાસે આવ્યા પણ ધરમ ચરચા કરતાં, સાત બોલનો ફેર આવ્યો તેથી ત્યાં દીક્ષા ન લીધી અને તેજ ગામમાં ધરમસી મુની દરીયાપરી સાધુ પાસે આવ્યા ત્યાં ચરચા કરતાં ૨૧ બોલનો ફેર પડ્યો તેથી ત્યાં દીક્ષા ન લીધી અને ભગવંતની શાખે સીધાંત પ્રમાણે પોતાને હાથ ૧૬ જણ સંઘાતે દીક્ષા લીધી. પછી દેશોદેશમાં ફરી વીહાર કીધો થોડી મુદતમાં ૯૯ શિષ્ય થયા ધણો પરીવાર વધ્યો.

તે નવાણું ચેલામાં એક રૂગનાથજી સ્વામીનો શિષ્ય બીમજીજી કરી હતા તે સાધુ પશ્ચી ઉત્તું વેરી લાવ્યા તેમાં

અચાનક ઊંદર પડ્યો તેથી ગુરૂએ કહ્યું જે જતનાએ ક-
હાડો જતનાએ ઊંદર લેતાં ધણું ઊનું પાણી તેથી ઊંદર
મરી ગયો ગુરૂએ કહ્યું જે પંચદ્રીનું પાપ લાગ્યું તે વારે
ભીખણુજ એવે કહ્યું જે મેં ઊંદરને માર્યો નથી તેનો આ-
વળો તુટવાથી મુલો છે અને ઊંદર જેવા ૧૮ પાપ શેવના
૨ વીકળ જીવને ઉગારવામાં શું નફો છે એમ ગુરૂ સાથે
આવળી પડપણા કરી તેર સાધુને કુમતી દઈ ગુરૂથી જુદો
નીકળા તેરાપંથી તે સાધુ ભીખણુજ કેવાણા. અને માર-
વાડ ગીચો ત્યાં દયાધરમ ઉઠાખ્યો તે ભીખણુજ ને ગુરૂએ
વેશરાખી. આરપાણી જુદો કર્યો. તે સંવત ૧૯૧૫ ના ચૈ-
તર શુદ્ધ ૯ શુકરવારે નીશરા અને શાસ્ત્ર વિરૂદ્ધ પડપવા
લાગ્યા કે જીવને છોડાવે તેને ૧૮ પાપ લાગે એમ સાંભ-
ળતાં તે તેર સાધુમાંથી રૂપચંદ્રજીએ જાણ્યું જે તેરાપંથી-
માં સાર નથી.

તેમ જાણી સંવત ૧૮૧૬ ની શાલમાં તે ગચ્છ છોડી
દીધો. સંવત ૧૮૩૬ માં પાલણુપુરના શ્રાવકોએ તે રાપંથી
મત અસલ જાણી છોડી દીધો ધરમદાશજી સ્વામીના ૯૯
એલામાંથી ૯૮ એલા મારવાડ મેવાડ માળવા પંજાબ તરફ
વીહાર કરીધો. હાલ ૨૨ હોલનામે ઓળખાય છે અને મો-
ટાએલા એક મુળચંદ્રજી સ્વામી ગુજરાત વીગેરે ધણા દેશ-

(૫૯)

માં ફરા અને ધણો ધરમ વધારો અને તેના સાત ચેલા
 થયા તેના નામ ૧ ગુલાબચંદ્રજી સ્વામી, ૨ પંચાણજી સ્વા-
 મી ૩ વનાજી સ્વામી ૪ ઇંદરજી સ્વામી ૫ વણારસી સ્વામી
 ૬ વીંકલજીસ્વામી ૭ ઈચ્છાજી સ્વામી. એ સાત ચેલા મહા-
 પંડીત હતા. અને તે સાતે ચેલા સંવત ૧૮૪૫ સુધી
 ભેગા ગામે ગામ દેશે દેશ વીચરતા ત્યાં સુધી એક મુ-
 લચંદ્રજી સ્વામીનો પરિવાર કેવાતો તેવામાં તેશાલમાં સાતે
 ચેલા જુદા જુદા ગામમાં ગાદીધર કેવાણા તે નીચે કહે છે.
 તેમાં ખીખ ગુરુભાઈ પંડીત પુનજી મહારાજ પંચાણજી
 સ્વામી તેના શીષ્ય રતનસી સ્વામી તેના શીષ્ય પુનજી હું-
 ગરશી સ્વામી શ્રી ગોંડલ ખીરાજી ગાદીધર કેવાણાં પંડીત
 વનાજી સ્વામીના શીષ્ય કાનજી સ્વામી બરવાળે ઘેલાશાને
 ત્યાં બરવાળા સંઘાંડો કેવાણો પંડીત વીંકલજી સ્વામી તેના
 શીષ્ય ભુશણજી સ્વામી તેના શીષ્ય વશરામજી સ્વામી ધ્રાંગધ્રા
 ખીરાજી ધ્રાંગધ્રા સંઘાડો કેવાણો પંડીત વણારશી સ્વામી
 તેના શીષ્ય જ્ઞેશંગજી સ્વામી તથા ઉદેશંગજી સ્વામી શ્રી
 ચુડા ખીરાજી ચુડાસંઘાડો કેવાણો પંડીત ઈંદ્રજી સ્વામીના
 શીષ્ય કરશનજીસ્વામી શ્રી કછ પધારા તેથી કછી સંઘાડો
 માંડવી બંદર ખીરાજી સાતમાં ગુરુભાઈ પંડીત ઈંછાજી

સ્વામી લીંબડી ખીરાજ ત્યાંથી. તેના શીષ્ય રામજીસ્વામી શ્રી મારવાડમાં શ્રી ઉદેપુરમાં ખીરાજ મારવાડમાં વીચરી રહ્યા એમજ લીંબડી ખાલી રેવાથી કોઈ સાધુ નહીં તેથી ઈછાજી સ્વામીજીના ગુરૂભાઈ મોટેરા ગુલામચંદજી સ્વામીના શીષ્ય વાલજી સ્વામી તેના શીષ્ય હીરજી સ્વામી તેના શીષ્ય કાનજીસ્વામી ગુજરાત તથા ઘેઝાશાના બરવાળા વીગેરે ધણા ગામમાં વીચરતા હતા તે હાલમાં ઉપર બતાવેલા કાનજીસ્વામીના શીષ્ય અજરામર જીસ્વામી લીંબડીએ ખીરાજ લીંબડી સંઘાડો કેવાણો.

ડુંગરશી સ્વામીની ઇયાદી.

મુળ ગામ મેદરડા ત્યાંથી ચોરવાડ ત્યાંથી દીવબંદર તીહાં પીતા કમળશી માતા હીરબાઈ બેન. બાણેજ હીરાચંદ, બાણેજ માનકુંવરબાઈ વીગેરે વીગેરે ધણો પરીવાર જાતે દશાશ્રીમાળી વાણીયા, ડુંગરશી સ્વામીનો જનમ સંવત ૧૭૯૨ માં અને દીક્ષા સંવત ૧૮૦૯ માં ૧૭ વરસની ઉંમરમાં દીક્ષા લીધી. ૮૪ વરસની ઉંમર પાળી સંવત ૧૮૭૬ દેવગત થયા. માતા, બેન, બાણેજ, બાણેજ, એ ચાર સાથે લીધી.

અગાઉ થી આશ્રય આપનાર ગ્રાહકોનાં નામ

કામદાર ડાહ્યા અંદરજી મારફત. ધોરાજી.

કામદાર. ડાહ્યાભાઈ અંદરજી.	૧	માસ્તર. બાવા નથુ.	૧
કામદાર. પોપટ વનમાળી.	૧	કારકુત. હકમીચંદ.	૧
વલ્લભજી બેચર.	૨	માસ્તર. દેવકરજી કમળશી.	૧
ભાઈ. રામજી પ્રાગજી.	૧	માસ્તર. ડોસા ઝવેરચંદ	૧
સા. તેમચંદ ખીમજી.	૧	માસ્તર નરભેરામ કરમચંદ.	૧
ભાઈ. નાનજી.	૨	કુલ નંગ.	૧૩

પારેખ જીવરાજ મનજી મારફતે ગોંડલ.

પારેખ. જીવરાજ મનજી.	૫	પીપરીયા. કાનજી વીરજી.	૧
મોદી. રણછોડ ધારશી.	૫	માકિ. માધવજી કેશવજી.	૧
માકિ. ભવાન પ્રેમજી.	૪	કોઠારી. ગોકળ માવજી.	૧
માકિ. લાલા નારજી.	૩	કોઠારી. કરશનજીગોવા.	૧
ગોડા. જુઠા કેશવજી.	૨	માકિ. વીરપાળજીદવજી. ભરવાડ.	૧
મોદી. ધીરજીલાલ પ્રાણજીવન.	૨	કોઠારી. ન્યાલચંદ વલ્લભજી.	૧
મેતા. વજ્રપાળ મેનજી.	૬	પારેખ. માણેકચંદ કેશવજી.	૧
મોદી. વનમાળી જોડા.	૧	સા પ્રાગજીમાધવજી. જામનગર.	૧
સેઠ. નરભેરામ વર્ધમાન. માસ્તર.	૧	મેહતા. કપુરચંદ મુળચંદ. જા.	૫
કોઠારી. માણેકચંદ કાનજી.	૧	માકિ. પાનાચંદ ગોપાળજી.	૪
માકિ. દામોદર ભાઈજી.	૧	સા. જ્યેષ્ઠચર મોતીચંદ.	૩
માકિ. મુળજી જીવન.	૧	કોઠારી. જશરાજ મોરારજી.	૨
માકિ. તારાચંદ મુળચંદ.	૧	રા. મોતીચંદ નંદલાલ.	૨
દોસી. ભીમજી તેજસી.	૧	મા. જીવા અદાણી.	૨
માકિ. દેવકરજી ઉકા.	૧	મા. લખમીચંદ જીદવજી.	૨
માકિ. સામજી માધવજી	૧	સા. ખીમજી ભીમજી.	૨
પીપરી. આ મુળજી માધવજી.	૧	કોઠારી. ત્રીકમજી કાનજી.	૧
પીપરીયા. હંશરાજ શવજી.	૨	માકિ. સામજી વસ્તા.	૧

માઠિ. અભેચંદ સોમજી.	૧ ખીમજી ભીમજી ગોડા.	૧
ટોકર ખીમા.	૧ દો. કરસનજી બેચર.	૧
કોઠારી. કેશવજી સામજી.	૧ કોઠારી ભુરા વીરપાળ.	૧
મોતીચંદ ઓધવજી. ગોડા.	૧ દોસો મોનજી પ્રેમજી.	૧
ખોડીદાસ તલસા.	૧ દલાલ. પોપટ વીરજી.	૧
મોદી કાળા તેજસી.	૧ દલાલ. લાધા જગજીવન.	૧
ગોડા. દુલભજી પ્રેમજી.	૧ માઠિ. દેવકરજી માવજી.	૧
પારેખ. માણેકચંદ વેલજી.	૧ કોઠારી. હકમીચંદ કુરજી.	૧
સંધ્યાણી. ધારસી પરશોતમ.	૧ માઠિ. વીરચંદ જગજીવન.	૧
કોઠારી. રવજી વલભજી.	૧ કોઠારી. ચત્રભજી ટોકર.	૧
દેશાઈ. વનમાળી ડોસા.	૧ કોઠારી. હરખચંદ નથુ.	૧
વાલજી વીઠલ. પરામાળા.	૧ કોટડીઆ ડોસા સીરાજ.	૧
કોઠારી. નીમચંદ હીરાચંદ.	૧ દોસી. મુળચંદઝીણાં.	૧
કોઠારી. માણેકચંદ ગોકળ;	૧ માઠિ. લખમીચંદ કચરા.	૧
કપુરચંદ ગોવરધનદાસ.	૧ શેઠ. દેવજી અજરામર.	૧
ખત્રી. ગોકળદાસ ગોવરધનદાસ.	૧ દેશાઈ. લાલાધર ડોસા.	૧
રૂગનાથ કમળશી.	૧ પારેખ. ગોરધન ગોપાળજી.	૧
શેઠ. ભુરા. જી. હરીશંકર જેઠા.	૧ શેઠ. લખમીચંદ ઠાકરસી.	૧
માઠિ. માનસંગ નાનજી.	૧ પારેખ. પાનાચંદ વીરજી.	૧
(કુવાડીઆ.)	૧ માઠિ. વણારસી તલાસી.	૬
હીરાચંદ મોધો.	૧ જગજીવન ખીમજી.	૧
ખોટાદરા, કલ્યાણજી ઓધવજી.	૨ દોસી. હીરાચંદ સંધજી.	૧
બાઈ. ગોમતી.	૧ માઠિ. પ્રાણજીવન ગોવીંદજી.	૧
કોઠારી. રણછોડ વલભજી.	૧ માઠિ. પચાણુ મોરારજી.	૧
માઠિ. શામળજી ખોડા	૧ વકીલ. પાનાચંદ સીરાજ.	૧
દોસી. ન્યાલચંદ વલભજી.	૧ પુંજણી. માણેકચંદ માવજી.	૧
કોઠારી. દુલભજી દેવજી.	૧ મા. ભુરા ભવાન.	૧
માઠિ. કડવા શામજી વેકરી.	૧ મારતર. નરભેરામ કેશવજી.	૧
હેમચંદ નારદજી.	૧ ઉચાટ. પ્રેમજી જશરાજ.	૧

ન્યાસચંદ લખમીચંદ.	૧ ભરવાડા અવચળ કેશવજી.	૧
ધેલા લાલજી.	૧ મા. દામોદર માવજી.	૧
મોદી. પ્રમાણદા ઝવેરચંદ.	૧ કોઠારી. રૂપચંદ ગોકળ.	૧
કપુરચંદ વશ્વરામ. ભરવાડા.	૧ દોસી અંદરજી ડાહ્યા.	૧
કોઠારી. મણીશંકર ધારસી.	૧ મા. વીકલ ડાયા.	૨
કોઠારી હકમીચંદ રણુછોડ.	૧ મા. કપુરચંદ ભવાન. ખોખરી	૧
માકે જીવન લખુ.	૫ વાળા.	૧
કોઠારી દેવજી શવજી.	૧ ભરવાડા. મુલચંદ જાદવજી.	૩
કોઠારી. મુરજી જીવરાજ.	૨ દોસી. હકમીચંદ કલ્યાણજી.	૧
મં. જ્યેષ્ઠ હરખા.	૧ કુલ એકંદર.	૧૫૦
શધાણી. પ્રજાવન હરજીવન.	૧	

વેરા વીરજી વાલજી મારફત મુંબાઈ ખંદર.

શા. અમરચંદ વીરજી માંગરોલ	સા. કરશનદાશ માવજી. પોર-	
૧૦	ખંદર. ૧	
શા. મદનજી જુડા.	૧૦ સા. દેવકરણુ કલ્યાણજી.	કલ્યા.
શા. વનરાવન સેસકરણુ પોરખંદ	૧૫	ણી ૧
રવાળા. ૫	સા. કાળીદાસ વલ્લભજી. ભાયા	
ખાઈ. રંભા તે શા. દેવજી રાઈચંદ		વદર. ૧
ની દીકરી. હી. શા. નેમીદાશ	સા. કાળીદાશ લખમી ચંદ. પો-	
હેમચંદ, ૫	રખંદર. ૪	
શા. લીલાધર ઝવેરચંદ, વેરાવળ ૪	સા. ધરમચંદ ઝવેરચંદ.	૩
શા. જવરાજ હરીદાસ.	સા. હરીદાસ જવરાજ. પોર-	
પોરખંદર ૨	ખંદર. ૧	
સા. કચરા માણેકચંદ માંગરોર. ૨	સા. સેસકરણુ પ્રાગજી. સદર. ૧	
સા. ચત્રભુજ સોમજી. ૪	સા. કાળીદાશ રતનસી.	૧૦
સા. તારાચંદ વાલજી. માંગરોળ. ૨	સા. જગજીવન રણુછોડ. મકાણી. ૧	
સા. રામચંદ પ્રેમજી. પોરખંદર. ૧	સા. પરસોતમ શવજી.	૧
સા. વીરજી કલ્યાણજી. વેરાવર. ૧	સા. મલુકચંદ.	૧

સા. લાલજી વસનજી.	પાસા. ધરમચંદ અવેવચંદ.	૩
સા. કુન્નચંદ રાગજી.	૧ સા. લીલાધર જવરાજ.	૧૦
સા. ચન્નતજ કચરા,	૧ સા. કાળીદાસ પુરશોત્તમ. પડધરી.	૧
સા. ધનપાળ જયપાળ.	૧ કુલ એકંદર.	૧૭

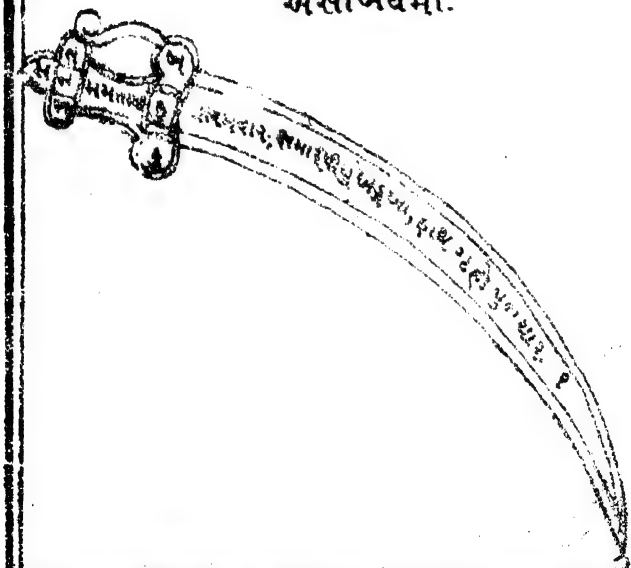
પરચુરણ સહીઓ થએલી તે.

માકે. લાલા જ્યંદ. થોરડી.	૧ મા. કડવા વાલજી. વારેડી.	૧
દેશાઈ. વીરજી અમરસી.	મેગ-મા. જેઠા નારણજી દાલીઆ.	૧
છી. ૧ પારેખ.	દયાળજી મીઠા.	૧

દોહરો.

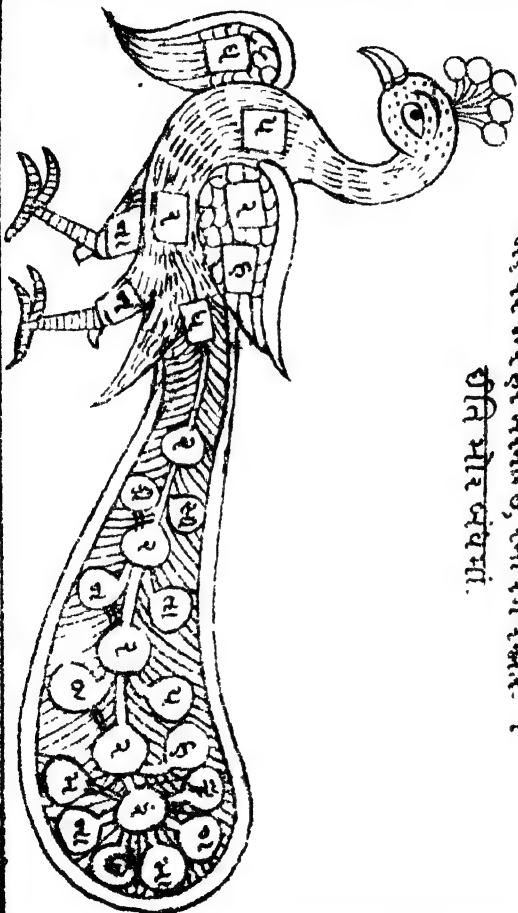
સમત્વ તન મમતા લહૂ, કહું બહુ વાર મવાર,
સમાદ્રવીયું બહુ આ, હાથ ચૂકો મુનવાર. ૧

અસીબંધમાં.

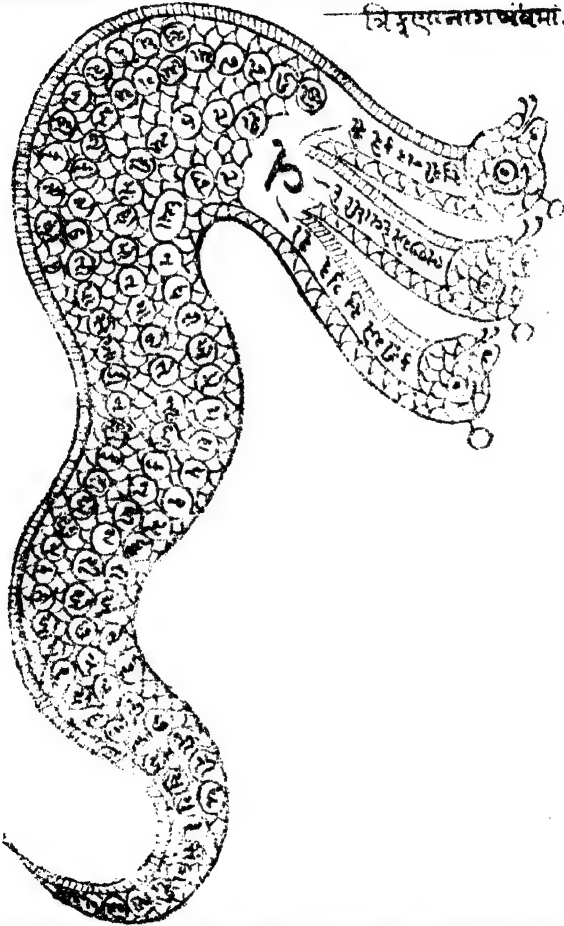

દોષો

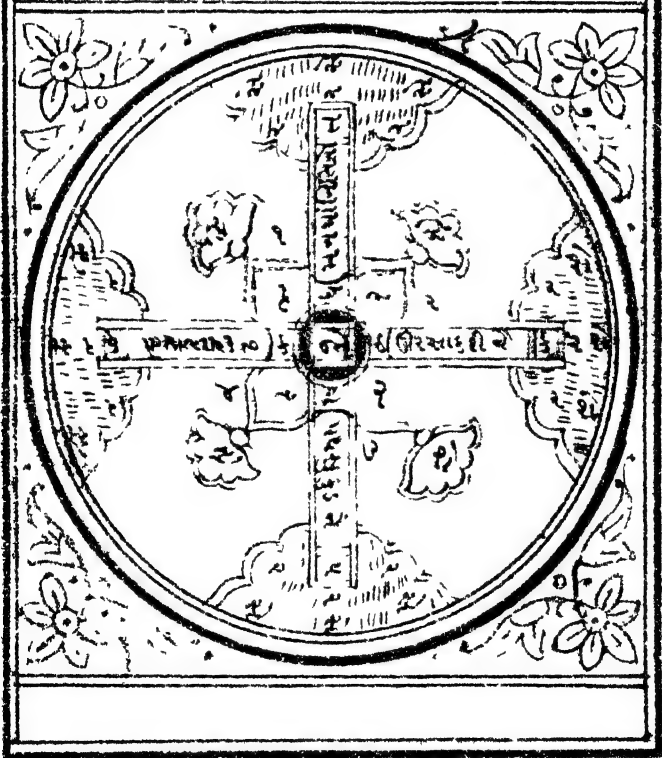
પરપર પરપર નાર નર, પર પીર કીરતાર,
 કર પર નર પર મારતાર છે, આ રંગ મારતાર. ૧
 ઈતિ મોર વ્યંચન.

त्रिदशैकनारायणं

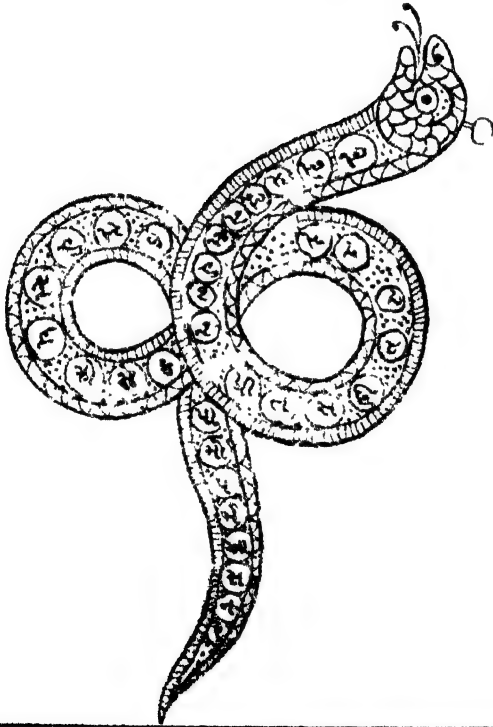
चार रजोष्ण चार गोष्ठा तथा पंच पात्रा प्रबंध सर्वेषा.
एकावली उत्तंकार.

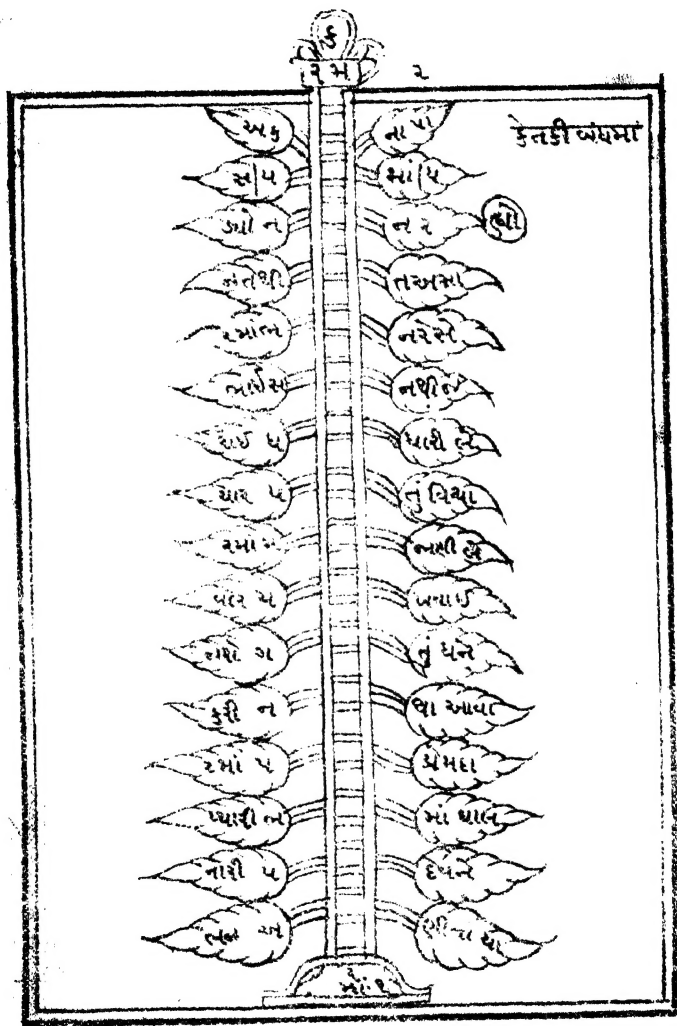

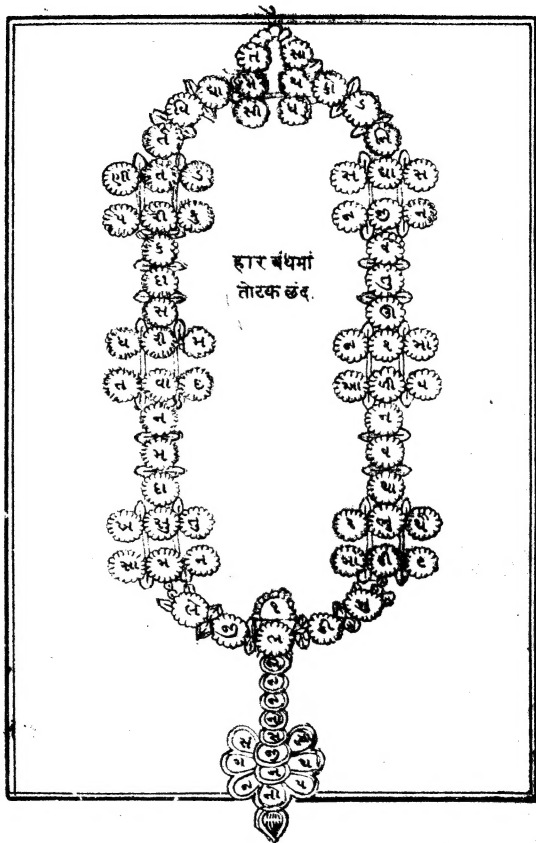
छेदुरो

ज्वलं प्रलुप्तं सर्वं नन, प्रीति सहीत तनभन,
इरो क्रोध सर्व सहन, पाभो पर्भ आसन. १

रिति नाग शिशु जंघमा.

સુચી પત્ર.

આ ચોપડી નીચે લખેલ કેકાણેથી મળશે.

મેગણી—રચનાર તથા છપાવનાર તથા બુ. બટ માધ્યમથી

મુળથી તથા બુ. બટ જટાશંકર હીરજી.

મુખ્ય—વોરા વીરજી વાલજી. ડે. શા. અમરચંદ પ્રા.

ગણની દુકાને ખારકોટ.

જોડલ—પારેખ જીવરાજ મનજી ડે. તેમની દુકાને.

આ શીવાય અમારે ત્યાં જૈનધર્મ તથા વૈષ્ણવ ધર્મના તથા સંસ્કૃત તથા ગુજરાતી વારતાઓ વીગરે ઘણી વાતનાં પુસ્તકો મળશે. જેને જોઈએ તેમણે વેશ્યુખેયત્રથી મોકલવામાં આવશે. કીમત બાજબી લેશું.

બુ. કપુરચંદ ભવાન.

મુ. મેગણી.

